

PSYCHOTRONICA SLOVACA 2014

OBSAH

OBSAH	1
NEPRIMERANÉ A MYLNÉ NÁZORY NA PSYCHOTRONIKU	2
<i>MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc.</i>	2
VYUŽITIE PSYCHOTRONIKY V AGROTURISTIKE	4
<i>Doc. Ing. Jozef HÚSKA, CSC.</i>	4
MOJE = TVOJE	6
<i>MUDr. Petr TARABA.</i>	6
EXISTUJE UNIVERSÁLNÍ RUŠIČ GEO-ZÓN ?	11
<i>Ing. Aleš RUMLER, ČR</i>	11
PSYCHOTRONICKÝ VÝSKUM V USA	15
<i>Róbert SLOVÁK</i>	15
ARCHETYPÁLNE PROJEKČIE A ÚDAJNÉ TELEPATICKÉ SPOJENIA S OBJEKTMI	18
<i>Maroš BERÁK, PhD.</i>	18
PSYCHOTRONIKA, JANA A JA	21
<i>Elena PETROVICKÁ</i>	21
ZE ŽIVOTA JEDNÉ RODINY	24
<i>Jana JŮZKOVÁ, ČR</i>	24

NEPRIMERANÉ A MYLNÉ NÁZORY NA PSYCHOTRONIKU

MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc.

Psychotroniku v súčasnosti definujeme ako odbor výskumu a teoretického zovšeobecnenia energoinformačných javov týkajúcich sa najmä človeka. Patrí teda do oblasti prírodných vied a v teórii začína využívať poznatky i z fyziky i z humanitných odborov, najmä z psychológie. Skúma jednak javy, ktoré „zdedila“ po parapsychológii, teda telepatiu, telekinézu a telegnóziu, ale v súčasnosti, a u nás, je v centre záujmu energoinformačný systém človeka. Preto sa skúmajú procesy prebiehajúce v energoinformačnom systéme v zdraví i chorobe, čiže objektom skúmania je všeobecný pohľad na energoinformačné procesy v organizme i ich narušenia a úprava týchto narušení energoinformačnými postupmi v medicíne. Psychotronika však nepracuje s jednotlivcami a teda nemá žiadne priame pracovné výstupy.

To je práve jeden z príkladov neprimeraných názorov. To spôsobuje i fakt, že výraz psychotronika, existujúci od r. 1954, nie je chránený žiadnym právnym aktom a teda ho môže zneužívať hocikto. Preto u nás máme „psychotronické poradne“ a dokonca „psychotronické liečenie“ a samozrejme hocikto sa samonazve psychotrikom, hoci nemá na to ani vzdelanie ani nerobí žiadny výskum. Takíto ľudia sa stávajú vďačným námetom bulvárnej tlače, pretože rozhovory s nimi ponúkajú čitateľovi zaujímavé a niekedy i mrziace zážitky, i keď sa jedná o zneužívanie psychotroniky. Nečudo, že kritickí čitatelia - i keď by mali o tom vedieť viac zo serióznych zdrojov - chápú psychotroniku ako znôšku výmyslov a nezmyslov. To, žiaľ, logicky vyplýva z výplodov časopisecky sa prejavujúcich „psychotrikov“ i nevedomých redaktorov.

Je už čas, aby sme si urobili jasno aspoň v tom, ako a možno i prečo, sa psychotronika chápe nesprávne alebo mylne. Toto pojednanie nie je publikované preto, aby sme proti tomu nejako vystupovali, bolo by to márne, ale aby sme aspoň tí, ktorí o psychotronike už niečo vedia, neupadli do situácie šírenia mylných názorov sami.

Rozdelíme to do dvoch kategórií - kritikov a záujemcov. Kritici psychotroniky sú buď z pozície materialistickej vedy alebo náboženských spoločností. Materialistickí vedci či scientisti uznávajú len také výskumy, ktoré majú výstupy viditeľné alebo vyčísliteľné, čo psychotronika z pochopiteľných dôvodov nemá a tak ju neuznávajú. Nemajú záujem sa o nej dozvedieť viac a tak vlastne nevedia, že psychotronika pracuje práve len s hmotno-energeticky-

informačnými javmi, a teda nie s niečím celkom vzdialeným materiálu, teda s psychikou alebo dokonca s duchovnom. Práve preto tvrdíme, že psychotronika patrí principiálne medzi prírodovedný okruh.

No a práve nepochopenie duchovna ako nezávislého od akýchkoľvek hmotno-energetických i hmotno-energeticky-informačných javov vedie niektorých nepoučených predstaviteľov rozličných náboženských spoločností a siekť k chápaniu psychotroniky ako javu ohrozujúceho dušu ľudí. Už sv. Tomáš Akvinský v 13. storočí opakovane vo svojich dielach písal o neporušiteľnosti duše nejakými hmotnými vplyvmi, čo zrejme títo kritici nevedia. Preto ju prirovnávajú alebo priamo zahŕňajú do okultizmu alebo mágie, pričom sami nemajú jasno ani čo to je okultizmus a mágia, a teda aký priepastný rozdiel je medzi nimi a psychotrikom.

U týchto kritických hlasov by lepšie spoznanie psychotroniky a uvedomenie si jej miesta medzi výskumnými odborníkmi a zakotvenie po stránke smeru výskumu i jeho ohraničenia na materiálo-energetickú oblasť mohlo viesť u oboch spomínaných východísk kritiky k pochopeniu, a tým k ukončeniu kritických postojov, ktoré sú neprimerané.

Ešte zložitejšia je situácia u záujemcov o túto problematiku. Tí, čo majú skutočný teoretický záujem a vyhľadávajú možnosti dozvedieť sa o predmete ich záujmu čo najviac, prípadne i študujú príslušnú literatúru s kritickejšími postojmi na vylúčenie marketingovej alebo už zastaralej a prezentovanej neodborne ako najnovšej, neprezentujú mylné názory. Je však širšia vrstva záujemcov bez dostatočných poznatkov respektíve s poznatkami pozbieranými z rozličných zdrojov pochybného obsahu nekriticky a chaoticky interpretovanými. To je zdroj častých, viac či menej skreslených chápaní psychotroniky, jej teórie, jej vysvetlení skúmaných javov i jej celkového zamerania.

Najširšou skupinou sú ľudia s minimálnymi alebo žiadnymi vedomosťami o psychotronike, ale s problémami najrozličnejšieho spektra a s povrchným odporúčaním niekoho o veci málo vedomého alebo na základe náznakov z málo spoľahlivých zdrojov poznatkov, napríklad internetu, ktorí hľadajú možnosti pomoci pre seba alebo blízkych. Pri tom nevedia vlastne o aké postupy ide, či ich problémy vôbec patria do náplne takých postupov, skrátka naivne očakávajú splnenie ich rôznorodých priani a to hneď

na základe postoja „Tu ma máte, liečte si ma alebo splňte moje žiadosti hneď!“

S tým sa stretávajú výkonní aktéri energoinformačných postupov, teda toho, čo psychotronika skúma. Nejde teda v priamom zmysle o mylné názory na psychotroniku, i keď sa toto pomenovanie v ich žiadostiach vyskytuje, ale práve na energoinformačné postupy. Niektorí ich chápu ako všemohúce, najmä ak by chceli, aby sa správanie iných ľudí voči nim zmenilo podľa ich želania, samozrejme, hrubo egoisticky, teda bez ohľadu na dôvody správania sa iných, najmä príbuzných, voči nim a bez čo len náznaku nejakého odôvodnenia postojov ich samotných, ktoré také, pre nich nevhodné, správanie voči nim mohli vyprovokovať a udržiavať. Iní zasa chcú dať zmeniť správanie sa iných ľudí pre jeho nevhodnosť, najmä závislosti, agresivitu či nespoľahlivosť a podobne. Nevedia a nechápu, že energoinformačný systém je nástrojom tela a teda má za úlohu zabezpečovať jeho fungovanie, ale nijako nezasahuje do psychiky a nejaké zmeny podľa spomenutých želaní a navyiac u iných ľudí ako je žiadateľ, sú celkom vylúčené. I pri telesných chorobách je veľmi malá oboznámenosť žiadateľov o pomoc s pravidlami a podmienkami pomoci, čo sa týka druhov a príznakov ochorenia, ako aj súvislosti s príčinnosťou cez energoinformačný systém a faktormi, ktoré ho môžu funkčne narušiť, a tým zapríčiniť ochorenie.

Stretávame sa dosť často i s chaotickým premiešaním rozličných komerčných, akoby diagnostických a liečebných postupov a ich meniacej sa a ne-definovanej terminológie s elementami čiastočných

poznatkov o energoinformačných postupoch, nie však psychotronickej teórii. To vedie k vlastnej alebo manipulovanej interpretácii problémov poškodeného človeka a teda k vlastnému vysvetľovaniu si zdravotných problémov celkom scestne. To nie je len vec nevhodnosti ak taký človek žiada pomoc, ale ju podmieňuje práve tými vlastnými vysvetlenia svojho stavu. Tým si však vlastne sťažuje východziu pozíciu svojho organizmu ako príjemcu vhodných logistických impulzov z upraveného energoinformačného systému, ale aj narušuje samotnú výkonnosť svojho EI systému. Mylné názory sa tak stávajú nielen niečím povrchným a nepodstatným, ale práve naopak - pridávajú sa k takým faktorom, ktoré negatívne ovplyvnili organizmus a urobili ho vnímavejším na možné ochorenia alebo skoršie prejavenie sa ochorenia, na ktoré má povedzme geneticky podmienenú dispozíciu, ba tým sa choroba prejaví skoršie i na celkom malý podnet vrátane slabších energoinformačných podnetov.

Vidíme teda, že spomenuté i iné nesprávne či mylné názory na psychotroniku i objekty jej výskumu vlastne poukazujú hlavne na nedostatočné vedomosti. Nikoho nemožno prinútiť, aby študoval práve toto odvetvie poznania a ani mu vnútiť iste správny postoj, vyjadriteľný veľmi stručne slovami: „O čom nemám dost vedomostí, o tom sa nevyjadrujem“. Je však škoda, keď práve táto nevedomosť človeka zbytočne vystavuje nebezpečeniu získania ochorenia, ktorého úprava bude problematická, ak sa nepoužijú skutočne kauzálne, teda príčinu rušiace postupy.

VYUŽITIE PSYCHOTRONIKY V AGROTURISTIKE

Doc. Ing. Jozef HÚSKA, CSC.

V školskom roku 1991/92 sme sa na SPU v Nitre snažili o väčšiu flexibilitu a o inováciu vyučovacieho procesu. Jedným takýmto inovačným prvkom bolo i to, že sa na katedre rastlinnej výroby FAPZ začal vyučovať nový predmet *agroturistika*. Predmet bol a je doteraz voliteľný pre študentov všetkých študijných odborov.

Ako gestor predmetu obrátil som sa s prosbou na pána MUDr. Teodora Rosinského, CSC., aby predniesol pre mojich študentov prednášku o možnostiach využitia psychotroniky v agroturistike. Téma nás veľmi zaujala a spolupráca trvala niekoľko semestrov. V celej histórii univerzity sa takáto téma na pôde školy nikdy neprednášala. Bolo to inšpiratívne a následne sme zaradili problematiku i do praktických cvičení, najmä počas kontaktnej výučby. Neskôr sme prizývali na vyučovanie i ďalšie osobnosti z tejto, ale i inej problematiky, ktorá má väzbu na agroturistiku.

Dnes na to s vďakou spomínam a s potešením som prijal spätné oslovenie od pána MUDr. T. Rosinského, aby som sa podelil s mojimi poznatkami na tomto kongrese. Takto aspoň čiastočne sa môžem odvdčať za jeho pomoc pre moju pedagogickú aktivitu počas aktívneho pôsobenia na škole.

Môj život je od začiatku úzko previazaný s prírodou a vidiekom. Predkovia žijúci vyše 200 rokov v lokalite, kde sa aj ja teraz často zdržiavam, vždy nosili vodu zo studničky vo vedrách. V zime, v lete. V časoch i nečasoch. Chcel som to zmeniť a objednal som si službu, aby nám vyvrtali studňu vo dvore. Víťali 3 dni. Keď dosiahli hĺbku 26 metrov pre poruchu to vzdali. Voda nebola! Pri zdôverovaní sa priateľovi o tomto neúspechu mi dal otázku: "Mal si tu aj prúťikára?" Moja odpoveď znela: "Nie!", "Na prúťiky neverím". On neváhal, prerušil u nás návštevu a odišiel s poznámkou, že mi prúťikára privezie. Aj sa tak stalo. Prišiel s virgulou, zorientoval sa v prostredí a začal hľadať vodu. Kde mi povedal, aby som zapíchol kolík, to som urobil. Nakoniec vznikla vytýčená trasa, ktorou prichádzala voda do neďalekej studničky. Keby sme to boli urobili pred vrtaním, bolo by stačilo len niekoľko metrov vŕtať vedľa a bola by voda zachytená vo dvore. Prácu s virgulou som si vyskúšal aj ja a celá moja rodina. Neúspešne! Prúťikár mi hovorí: "Požičiam Vám moju energiu". Stáli sme vedľa seba, chytili sme sa za ruky a voľnými rukami sme držali virgulu. Keď sme prichádzali nad prameň prikázal mi pevne držať v ruke virgulu. Na moje veľké

prekvapenie, pocítil som tupý, silný úder a ruku mi v lakti vystrelo. Na ten pocit sa nedá zabudnúť. To ma následne priviedlo do knižnice a k štúdiu literatúry o danej problematike. Skúšal som rôzne metódy a typy virgúl, vrátane vrbových prúťikov. Objavil som v sebe schopnosť hľadania vody a hľadanie geopatogénnych zón. Odvtedy tieto skúsenosti odovzdávam i študentom počas exkurzií. Za vyše 20-ročné obdobie som zažil mnoho veselých a zaujímavých zážitkov. Tieto sú vhodné na zaujatie turistov pri pobytoch v agroturistických dovolenkách na vidieku. S niektorými sa s Vami podelím.

Doteraz absolvovalo predmet agroturistika viac ako 3.500 študentov. Počas exkurzie na známom mieste, kde je prameň vody v hĺbke 30-50 metrov, čo závisí na ročnom období, sa študenti testujú na prúťikársku reakciu. Z tejto množiny študentov sa prúťikárska reakcia prejavovala na úrovni 75 %. Nie na rovnakej úrovni. Je to závislé na tréningu a na výbere pomôcok, t.j. virgúl. Skúsenosti z hľadania vody sa dobre uplatnia aj pri vyhľadávaní geopatogénnych zón, t.j. narušeného prostredia. Pri jednej z exkurzií sme na požiadanie majiteľa penziónu vykonalí zhodnotenie prostredia s cieľom, či posteľe pre turistov sú správne rozmiestnené v izbách. Bolo to veselé, ako sme robili prestavbu.

Pri mojich služobných cestách som často spával v jednom ubytovacom zariadení v hosťovskej izbe. Nikdy som si tam neoddychol. V noci som sa často budil. Raz som si vzal so sebou virgulu a všetko som preveril. Zistil som, že posteľ je na mieste, kde je geopatogénna zóna. Po dohode s personálom sme urobili prestavbu a problém sa odstránil. Dodatočne som sa prepracoval k informáciám, že zariadenie je postavené na močiari, ktoré bolo postupne zmenené na smetisko a nakoniec sa tam postavilo ubytovacie zariadenie. Negatívny dopad na spánok sa prejavoval nielen v hosťovskej izbe, ale aj v ďalších izbách.

Počas mojej pedagogickej činnosti som získal takúto skúsenosť. V jednej časti posluchárne sedávali študenti z jedného študijného odboru. Vždy vyrušovali a správali sa inak, než ostatní. Na toto sa sťažovali aj iní pedagógovia. Raz som počas prednášky s prizvaným odborníkom zorganizoval zhodnotenie posluchárne z pohľadu výskytu geopatogénnej zóny a výsledok bol prekvapujúci. Miesto, kde sa títo študenti grupovali počas prednášok, bolo v narušenom mieste. Presadili sa na iné miesto v posluchárni

a výsledok sa dostavil. Ich správanie a sústredenosť počas vyučovania bola na úrovni ostatných.

Zaujímavý príklad mám z posudzovania jednej kancelárie. Majiteľ sa sťažoval, že na mieste, kde pracuje, sa necíti dobre. Posúdil som to a pomocou virgule som potvrdil, že je stolička na nesprávnom mieste. Vyniesli sme ju na dvor a miesto znovu vyšetrili a reakcia sa neprejavila. Následne sme na dvore posúdili samotnú stoličku a na prekvapenie spôsobovala reakciu. Materiál na jej výrobu nie je vhodný. Majiteľ začal používať inú stoličku a problém bol vyriešený.

Príkladov je k dispozícii viac. Nie je tu však časový priestor na ich uvedenie. Ale ešte aspoň tento: Stretol som sa s mojím bývalým študentom. Pochválil sa mi, že majú prírastok do rodiny - syna. Zároveň

sa postťažoval, že stále vyrušuje, plače a on i manželka sú nevyspatí. Pri nasledujúcej návšteve som im posúdil detskú izbu a zistil som, že postieľka je v narušenej zóne. Urobili sme ihneď prestavbu a problém zanikol.

Iste aj vy, ktorí sedíte na tomto kongrese, máte vlastné skúsenosti a poznatky. Máte viac teoretických podkladov a vlastných experimentov. Prijmite tieto moje ako doplnok od človeka, ktorý získal inšpiráciu od osobnosti, akou je pán MUDr. Rosinský, CSc., ale aj od Ing. Šandora a ďalších a ich poznatky som si overil vlastnou praxou. Hľadanie vody a geopatogénnych zón je nielen zaujímavé, ale i užitočné pre náš pohyb v prírode a pre náš proces rozhodovania.

MOJE = TVOJE

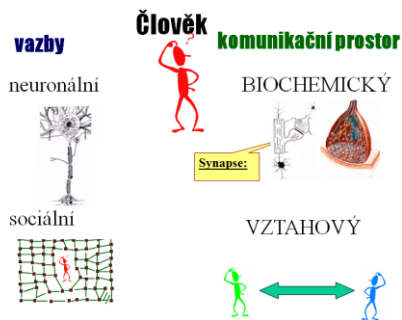
MUDr. Petr TARABA.

Dobrý den, téma je mezioborové, bude se dotýkat problematiky, o které je tady stále hovořeno, ale z jiného pohledu, a to je stránky toho, co dnes hovoří biologie a psychologie, takže to téma bude trošku z jiných hladin, ale zapadne a může být i přínosem.

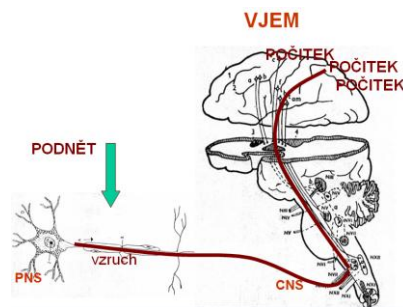
Nebudu hovořit o psychotronice, protože já sám takové zkušenosti nemám, ale vím, že všechno je o spolupráci a o kooperaci.

Co se týká biologie a vývoje: víme, že všichni jsme vznikli z oplozeného vajíčka, budu se snažit toto téma vám ukázat ještě v dalším, že to je stejné o spolupráci už v rámci našeho nitroděložního vývoje. Dnešní pozornost je velmi kladena na takzvanou CNS (centrální nervovou soustavu), což je systém, neuronálních buněk, kterých máme váhově asi kolem 1,4 kg, jsou jich miliardy, hovoří se o sta miliardách neuronálních buněk a každá ta buňka, kterou tam máme znázorněnou, je ve vazbách s dalšími neuronálními buňkami a hovoří je, že každá jedna neuronální buňka má až 50.000 dalších neuronálních kontaktů. Takže je to jako bych se já znal osobně a byl ve vztahu s celým větším městem. Mezi těmi neuronálními buňkami probíhá komunikace především v biochemické a elektrické podobě na kontaktních místech, které se nazývají synapse. Podle těch synapsí ta neuronální síť hovoří různými jazyky, hovoří systémem noradrenergním, glutamerním, gabaerním, serotoninerním, takže vlastně je to spleť jazyků, ale pod jednou taktovkou, pod jedním dirigentem.

Člověk nežije pouze jako neuronální buňka, ale taky žije v sociálních vztazích a tam ta komunikace, ten komunikační prostor, je zaplněn vztahovým rámcem. Takže i tam ta komunikace může být různým způsobem změněna, když hovoříme o poruchách. Po stránce biologické ta porucha probíhá nejčastěji v rovině biochemických, mediátorových problémů a v těch vztahových, to znají velmi dobře psychologové, sociologové a politici, jsou to problémy vztahové, mezilidské.

Tady je hrubě ukázáno, jaká je představa o tom, jak funguje naše periferní soustava, to znamená jak reagují nervy a CNS na nějaký podnět. Podnětem třeba může být slovo, které bude probíhat akustickým nervem až do mozkové kůry a tam se pak zobrazí jako vjem.

O spletitosti komunikačních drah: tady vidíte různé jazyky třeba serotoninerní nebo dopaminerní nebo jiný jazyk, a toto všechno je otázka zpracování informací. To znamená, že z periferie přicházejí nějaké podněty – sluchové, zrakové, čichové, chuťové, hmatové – a probíhají celou CNS přes talamus a zobrazují se pak v mozkové kůře, která je takový náš displej.

A teď je otázka a zřejmě i řada problémů: dnes se hovoří o Carlsonově vratkovém systému, kdy ta mozková kůra, vlastně náš displej, náš monitor, naše televize pak ty informace nějakým způsobem buď roztřídí a tím pádem máme obraz jasný, anebo je nějakým způsobem zchaotičtí a v tu chvíli vznikají v té stránce psychopatologické, různé poruchy, které jsou pak různým způsobem diagnostikovatelné, jenom na základě toho, jak ten vratkový systém je

otevřený nebo uzavřený. To znamená, že ta mozková kůra, nebo ten náš televizor, není schopný v dostatečně dobré míře ty informace rozlišit, je tam plno šumu a tím pádem zmatek, chaos.

Informací, kterou ukazuje tento obrázek, je, že celá ta soustava našich nervových buněk je pod taktovkou velkého dirigenta, který pracuje automaticky, je to takzvaný nukleosuprachiazmatikus a je to takový pacemaker, který generuje neustále vzruchy, je to soustava několika desítek tisíc neuronálních buněk, které pak synchronizují celou naši CNS ve smyslu rytmu, biologicky, jako je spánek, bdění, endokrinní činnost, autonomní funkce, limbický systém, to znamená otázka emocionální. A to všechno je více-méně pod taktovkou několika desítek tisíc neuronálních buněk a celá nervová soustava je takto synchronizovaná a hraje ladně, jako nějaký symfonický orchestr. A samozřejmě, protože žijeme v nějakém systému, tak je harmonizována a synchronizována vnějšími a vnitřními podněty. To znamená, že to vnitřní ladění nastavuje nějakým způsobem tu naši neuronální síť a ty vnější podněty, to jsou i rytmy Slunce, takže největším synchronizátorem vnějším je světlo. Světelný paprsek pak dovede přes celou svoji dráhu, která začíná na sítnici synchronizovat celou naši nervovou soustavu. Takže Slunce, to vidíme pak i po celé zeměkouli, že tam, kde toho slunce moc není, tak se vlastně objevuje i desynchronicita naší nervové soustavy a taky se manifestují psychické poruchy, zvláště deprese. Takže na sever od České republiky, v oblasti Skandinávie, kde toho slunce je podstatně méně, to jsou sezónní faktory, tam je i největší sebevražednost. Co se týká léčby medicínskými způsoby, vidíme, že je tam větší spotřeba antidepressiv oproti ostatnímu průměru.

To je tak trochu k té neurobiologii a teď, co je důležité pro každého z nás? To je otázka kvality života, jak kvalitně žijeme. Kvalita je často spojena se stavem naděje. Neděje je buď emocionální stavem, anebo procesem. To znamená, že je to emoce, která se váže k představě, že to, o co usilujeme, je možné a že ten proces, všechny aktivity motivační, jsou k tomu cíli zaměřené. Takže člověk se pak může pohybovat k tomu cíli různým způsobem. Je to jednak nedosažení toho cíle, takové bloumání, anebo člověk toho cíle dosahuje a to je cílené nadějně chování. Ovšem během svého života se člověk setkává s různými překážkami, které mohou být tak intenzivní a výrazné, že v té chvíli, v tom okamžiku, když se člověk s ní setká, tak vlastně nemůže ten svůj cíl dosáhnout. Neznamená to, že ho nemůže dosáhnout v delším časovém horizontu, ale v tom okamžiku zrovna na to připraven není, takže se

dostává do stresu se všemi mechanismy s tím spojenými, psychologickými i biochemickými. Ten stres, a o něm dnes bylo v úvodu dnešního dne hovořeno, také je tím, co nás dovede hluboce zasáhnout a poškodit.

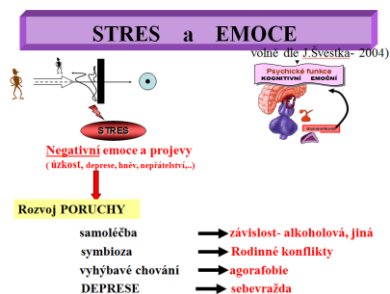
Stres způsobuje problém v oblasti neuronálních sítí, těch kontaktů v tom směru, že zhoršuje konektivitu přepojení s ostatními neuronálními buňkami. Takže vlastně dochází k tomu, jako by se ta neuronální buňka stáhla. Dá se to přirovnat k tomu, jako když hlemýžď vyleze ze své ulity a leze a když se ho člověk dotkne, tak se vlastně dostane do stresu a stáhne se. Podobně je to i s neuronální buňkou, v tu chvíli se i ona stáhne, začne se izolovat oproti dalším buňkám v té komunikaci. Aby ten šnek nebyl ve stresu, aby lezl dál, když mu nabídneme ruku, tak je schopen dál pokračovat se svou aktivitou, aniž se dostane do stresu. To jsou takové příměry, jak je schopna reagovat i ta neuronální buňka když se dostane do stresu, do situace, že se stáhne, ale to není trvalý stav, naše nervové buňky, my, jsme živé organizmy, nervové buňky to nejsou telefonní dráty, které tam jsou a pak zase nejsou, ale jsou to aktivní činitele nás samých.

Na animálních modelech se zjistilo, že když byly vystaveny dlouhodobému stresu, tak došlo k tomu, že ty neuronální buňky se takto stáhly. Dochází dokonce k atrofii, k úbytku a může dojít i k naučené bezmocnosti, kdy pak to zvíře nemůže najít místo, kde by si odpočinulo, oddechlo, je neustále vystavené stresu, takže pak dojde k atrofii mozku.

Co se týká emočních hladin, každý z nás reaguje ve stresu emocemi a zpravidla jsou to emoce negativní, nepříjemné: úzkost, deprese, hněv, nepřátelství, a ty nás dovedou hodně poškodit v tom smyslu, že pak dochází k rozvoji různých poruch. Člověk se snaží negativní emoci zvládat a často to řeší spláchnutím nějakým alkoholem, pak dochází až k rozvoji alkoholizmu, nebo si hněv začne vylévat na někoho z blízkých, takže vznikají pak konflikty, nebo volí jinou strategii a to je, že se snaží vyhnout tomu všemu, takže člověk ten stres v tu chvíli sice minimalizuje, ale de facto dochází k větší a větší izolaci, takže pak se už vyhýbá mnoha věcem a musím říct, že ta problematika s tím vyhubavým chováním může vyplýnout do agorafobie, která může narůst do obrovských měřítek. Ve své praxi jsem zažil člověka, který se po revoluci izoloval nejprve v rámci svého bytu, nevycházel ven, ani koš pak už nevyvážel, pak se izoloval v rámci svého bytu ve svém pokoji, manželka mu tam nosila jídlo a nakonec se izoloval až na svém lůžku, že neopouštěl už ani vlastní lůžko a nakonec si způsobil dekubity, došlo tím, že neustále ležel, k porušení prokrvení kůže a

musel být ošetřovaný. Protože ten problém je především psychopatologický, potřeboval psychiatra a tady vyvstal velký problém, co s tím člověkem, protože psychiatr nemá možnost navštěvovat pacienta doma, to je doména pouze praktických, obvodních lékařů, takže jak ho dostat na vyšetření. Praktik, lékař, ošetřoval jen dekubity a když mě o to rodina požádala, de facto jsem překročil své pravomoce a vstoupil jsem do bytu, nabídl jsem mu léky a když pak začaly účinkovat, pak se už sám objevil s rodinou v ambulanci, ale ten první krok musel být takto.

Pak je problematika deprese, když se člověk izoluje a ztrácí své kontakty i se svými nejbližšími a jeho myšlenky jsou často spojené se stavem zbytečnosti, proč existovat, takový člověk nakonec volí sebevraždu.

Další oblast spojená se stresem, je otázka neuroimunity, že se vyplavují stresové hormony, které pak působí proti růstovým faktorům, proti neurogenезi. Naše nervové buňky po celý život vznikají a není to otázka jenom vzniku, ale i integrace těch nových nervových buněk, a pak ty imunitní reakce s tím stresem spojené.

Tady se dostávám k problematice, která byla v podtitulu té úvodní přednášky: moje = tvoje. Proč jsem zvolil tento pojem, vám ukážu za chvíli v tom smyslu, že máme všichni v sobě „vetřelce“. Je to v uvozovkách, patří to k nám. Možná všichni lidé v sobě nosíme malé množství buněk, které jsou geneticky odlišné od nás. Ty buňky jsou od matek nebo od našich sourozenců. Hovoříme o buňkách ne o deoxyribonukleové kyselině. Jak k tomu došlo? Před více než 60-ti roky se zjistilo, že mateřské buňky mohou přejít na plod. V období foetálního vývoje dochází k výměně jejich buněk. V roce 1979 se našel Y chromozom, což je mužský chromozom, u matek, u žen, které Y nemají, mají pouze XX. Ty matky totiž porodily chlapce, to znamená, že ten chlapec, který se vyvíjel u matky, byl nositelem Y chromozomu a malé množství těchto cizorodých

buněk u zdravých jedinců přežívá časově neomezeně. Takže ty základní myšlenky jsou asi následující: že každý z nás je nositelem souboru buněk, které pocházejí z geneticky odlišného jedince. Proto to slovo vetřelec. Říká se tomu mikrochimerismus. Tyto buňky mohou v našem těle pobývat celé desetiletí, mohou se v tkáních taky usadit a stát se naší nedílnou součástí a tento jev může být někdy zodpovědný za útok proti imunitnímu systému, ale může mít také léčivé účinky. Důkazy byly v tom, že ve tkáních, v orgánech, byly nalezené jiné buňky. Muži měli ženské buňky, hovoří se zde o mateřském mikrochimerismu, anebo zase ženy mají mužské buňky a zde se hovoří o foetálním mikrochimerismu. Zjistilo se to pomocí analýzy DNA, v játrech ženy byl nalezen Y chromozom, mužská buňka.

Nález u jedinců s těžce imunodeficitním systémem a taky u dospělých jedinců s normálním imunitním systémem. Zjistilo se, že jde o kmenové buňky. Jak se v nás mohou objevit ty jiné buňky těch „vetřelců“? Během foetálního vývoje, který není možný bez matek, mezi matkou a dítětem dochází k oboustranné komunikaci i pomocí buněk, které přecházejí a dokonce, jestli se jedná o matku, která vícekrát rodila, tak vlastně nosí všechny buňky svých dětí v sobě a tím pádem ten nejmladší jedinec může dostat i buňky všech svých sourozenců.

Další možnost přenosu je během kojení a taky během transfúzí a transplantací. Takže takým způsobem se mohou ty jiné buňky v nás objevit. A kde se usídlují, zabydlují? Jsou to lymfatické uzliny, štítná žláza, brzlík, plíce, slezina, játra, slinivka, kůže, kostní dřev, krev, kosterní svalstvo, toto mají dospělí jedinci od matek a matky zase mají v lymfatických uzlinách, slinných žlázách atd. Tady je obrázek, který znázorňuje, kde všude máme to naše propojení s našimi matkami.

Mateřský mikrochimerismus byl prokázán i u různých typů poruch, jako je pitiriazá, sklerodermie, diabetes, lupus atd. Foetální byl prokázán u nádorech prsu, děložního čípku, roztroušené sklerozy, preeklampsie, sklerodermie atd., to hovoří věda. Mně dneska napadla myšlenka, když se hovoří o psychotronickém působení, že ta problematika rakoviny, nějakým způsobem tady je limitace a já jsem si říkal, že nakolik ten EIS vlastně je zaměřen a zacílen na co? Jestli je zaměřen na toho jedince, nebo v rámci toho jedince je ještě cílený na problematiku dá se říct jakoby jiného jedince, toho vetřelce, takže v tu chvíli se dostáváme ještě někam jinam, je to však jen úvaha.

Rizika mikrochimerizmu: škodí, říká se, že se podílí na vzniku autoimunitních chorob, protože imunitní systém pak nasměruje své destruktivní mechanismy proti tkáním vlastního těla, říká se, že to je juvenilní dermatomyozitida, že i v buňkách mateřského imunitního systému, které byly izolovány z krve, reagovaly proti jiným buňkám stejných osob, například syndrom novorozeneckého lupusu, že destruktivní aktivita protilátek matky přechází na plod.

Ale taky pomáhá. A myslím, že je zvlášť důležité, že je to otázka toho základního, jestli je to vztah ve smyslu pomoci, nebo ve smyslu negativní emoci. Diferenciace a migrace kmenových buněk matky se snaží opravit poškození orgánů plodu. Genetický fond může být nějakým způsobem narušen a ta matka se to snaží nějakým způsobem zacelit, zlepšit. Například inzulin dependentní diabetes, nález mateřských buněk v pankreatu dítěte s onemocněním, ale i u zdravých sourozenců, tyto buňky se snaží o nápravu poškozeného orgánu. Přetrvávající foetální buňky u žen, které porodily, mohou snižovat riziko karcinomu prsu.

Dopady mikrochimerizmu: máme teda v sobě „vetřelce“. Možná všichni nosí malé množství těch jiných genetických buněk, od jiných, odlišných jedinců, ale teď je otázka toho vztahu. Mikrochimerizmus nás provází celý život, jsou nálezy i v mozcích – u myši v animálních modelech se to ukazovalo – to znamená, že naše tělo a náš mozek není kompletně náš. A teď otázky, které jsou s tím spojené v rovině biologické:

Jak ovlivňují mateřské buňky vývoj mozku plodu? Může foetální mikrochimerizmus pomáhat při léčbě neurodegenerativních onemocnění? Proč hostitelský imunitní systém neeliminuje odlišné antigeny? A pak jsou otázky ještě i psychologické s tím spojené: jaké máme vztahy a postoje k nejbližším předkům, ke svým kořenům? Jak o nich přemýšlíme? Jak oni přemýšlejí o nás? Co o tom víme a slyšíme?

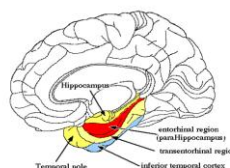
Když jsme tady přijeli se synem do Nitra, tak jsem tady slyšel informaci, že Nitra je asi od osmého století – v tu chvíli je asi o 400 let starší než Opava, ze které pocházíme, a to je mnoho generací. O Nitre se taky hovoří jako o centru Velkomoravské říše, takže ty základy a kořeny jsou tady omnoho hlubší a musím říct, že sám pozoruji tady větší klid, nevím s čím to je spojené, oproti tomu tetelení se u nás v České republice. Ale to jsou jenom subjektivní pocity, možná se mýlím a všechno je to jinak.

Tedy vám chci ukázat problematiku rehabilitace, která s tím je spojená. Je nutná? Hovoří se o vzniku neuronálních buněk, je to prokázáno především v oblasti hipokampu. Neuronální buňky vznikají i v

okamžiku smrti jedince. To znamená, že stále existuje šance, že neuronální buňky tady jsou, přežívají, problém je jiný a to je otázka integrace. Mají několik týdnů, měsíců a když nejsou integrovány, pak apoptotickým procesem zanikají, což je otázka řízené smrti.

Průkaz neurogeneze v hippocampu dospělých osob

(Eriksson et al., 1998)

Co se týká rehabilitace, chci vám ukázat příběh jednoho malého chlapce Šun-čana, který se narodil s tak rozsáhlým poškozením mozku, že lékaři vůbec nevěřili, že přežije. Jeho mozek to je to oranžové. Toto celé je hlava, a to černé, to je prázdko. De facto v celé hlavě není nic, kromě toho zbytku mozku. Tady máme míchu, mozkový kmen, mozeček atd. Tady to je příčné, sagitální a transversální řez. Vidíte, že v oblasti zraku – occipitální oblast, temporální a parietální oblast pro sluch a pohyb, chybí. Proto i ta úvaha lékařů, kteří nevěřili v jeho přežití.

Nutnost rehabilitace ukazuje příběh ukazuje malého chlapce Šun Čana, který se narodil s tak rozsáhlým poškozením mozku, že lékaři vůbec nevěřili v jeho přežití

snímky ukazují rozsah poškození

oblasti určené pro zrak, sluch a pohyb chybí...

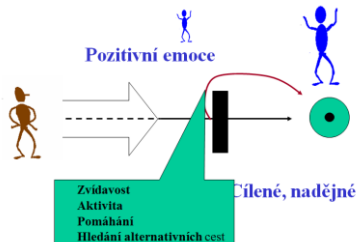
Na videu vidíme mateřskou školku, která se zabývá hendikepovanými dětmi, kde chodí pravidelně s rodiči a při hudbě tam různě rehabilitují: plazí se, chodí po špičkách atd. Je to hravá forma a všechno doprovází klavír. Po určité době tam začal i náš chlapec, který vlastně neměl mozek, docházet. Ale jak se tam dostal? Když se narodil, tak ani neplakal a vůbec nereagoval na nic. Díky své matce, udělal první kroky v tom směru, že ona mu dávala teplé a studené věci do rukou, neustále s ním třásla, neustále na něho mluvila, to znamená, že ho aktivovala a když začal nějakým způsobem reagovat, pak se dostal k tomu panu profesorovi a začal

docházet do těch aktivit. Byla tam tedy rehabilitační péče matky od jeho narození. Kdyby se to promeškalo, asi by zůstal trvale ležícím, odkázaným zcela na péči okolí. Tady vidíte jeho vztah s panem profesorem. Chlapec vidí, slyší, pohybuje se, chodí, reaguje, přes to všechno, že na to nemá mozkové orgány. Pan profesor říká, že se předpokládá, že chlapec bude relativně samostatný v běžném životě. Samozřejmě, když se do té doby nesetká s nějakým dalším stresovým okamžikem, který všechny ty mechanismy naruší.

To bylo video. Takže vidíme, že je to neustále o spolupráci. Ta spolupráce se týká i jiných poruch třeba schizofrenie, je to otázka propracování a zpracování těch svých zkušeností, edukaci, návěku, zvládnutí a pak i reintegrace s novými schopnostmi v běžném životě.

Otázka stresu nemusí být tak katastrofickou, jak jsme viděli na začátku, když je provázána ne negativními, ale pozitivními emocemi, jako je zvědavost, aktivita, pomáhání a hledání alternativních cest. A to je to, co si myslím, že je překlenující i do oblasti této konference, protože nikdo nemá jediný pohled správný na to, co je v pořádku a co není a jakým způsobem můžeme toho cíle dosáhnout.

Co se týká procesu naděje, je to otázka vytváření prostředí podnětné pro vlastní zvědavost, neustálé

hledání, aktivitu, přiměřeno našim možnostem. Jakmile by ty aktivity byly nepřiměřené našim možnostem, tak se ten organizmus dostává do stresu, takže to nebude o pomáhání a naději, ale naopak o zhoršování. Pomáhání je hledání alternativních cest. Co se týká další perspektivy, bez spolupráce, bez rehabilitace, by tento jedinec byl odkázaný na lůžko a vyžadoval by plnou opatrovatelskou péči, kterou znám i ze své praxe v ústavech. Anebo, když se mu věnuje dostatečná aktivita v přiměřeném období, tak může být pohyblivější a samostatnější v životě, jak jsme viděli na videu.

Co říct závěrem? Že lidé s rozvinutými sociálními vztahy, ne lidé, kteří se izolují v sociální oblasti, žijí, podle některých zjištění déle a disponují celkem lepším fyzickým i psychickým zdravím než lidé bez těchto vazeb.

Dneska jsem tady slyšel slova jako agroturistika, tak vám ukážu obrázek, který mě napadl k tomuto tématu, bylo to vyfoceno kolem sedmé hodiny ranní. A také, co si nepřejeme vůbec, a to je útočení, které je velmi škodlivé, poškozující jednu nebo druhou stranu.

Tady máme buňky, které útočí na tkáň hostitele, anebo zase imunitní buňky útočí i na buňky přenesené i ve vlastním organizmu. Takže ty agrese a negativa nepomáhají.

Přejeme si spolupráci a dobré vztahy, kvalita života je o spolupráci a letos v červnu jsem zachytil informaci, která se odehrála ve Vatikánu, kdy papež František pozval představitele židovské obce i palestínské obce ke společné modlitbě.

Ďekuji vám za pozornost a přeji hodně zdraví.

EXISTUJE UNIVERSÁLNÍ RUŠIČ GEO-ZÓN ?

Ing. Aleš RUMLER, ČR

Problém geo-zón v terénu i obytných prostorách, i když se to zdá obehnaná problematika, je stále důležitá záležitost. Malý pohled do historie: ve staré Číně, zakladatel legendární dynastie SIA císař Ju (cca 2000 l př. nl.), měl jako součást stavebního povolení povinnost nechat si prozkoumat pozemek tak, aby obytné prostory se nenacházely nad „dračími žilami“. Staří Římané páslí nad takovým místem dobytek asi 2 roky, a potom při porážce sledovali zda nemá změny na játrech. Pokud jsem se díval do starší česky psané literatury v edici DUCH a SVĚT vydávané F. TOPIČEM v PRAZE, knihu Dr. Čenka Zírta Kouzelný Proutek (VIRGULE) vydaná v Praze 1917, z knihy se dozvíme nejen o hledání vodních pramenů a využívání proutků při hledání různých nerostných surovin, ale i mnoho z historie jak k proutkařům lidé přistupovali. Je zajímavé taky se něco dozvědět z české proutkařské historie. Málo se ví o tom, že známé české lázně Poděbrady vědí tomu, že zde léčivé prameny našel německý proutkař z Berlína Bülow při hledání vodních zdrojů v této oblasti. V této knížce se můžeme dočíst, že Bülow v letech okolo roku 1900 si všímá negativního působení podzemních pramenů na zdraví lidí. Bülow a budu citovat: „pozoroval u jinak zdravých lidí, kteří onemocněli záhadnými příznaky, jimiž nemohl žádný lékař rozumět a jež zračily se jako všeobecná nevolnost, nespavost. Bülow podle své teorie soudil, že příčinou toho všeho jest vyzařování paprsků z podzemních pramenitých vod. Když prohlížel ochuravělých touto nespavostí, shledal, že churavé osoby leželi hlavou právě na křížovatce podzemních proudů! I kázal lůžka obrátiti a hle ! mohl s radostí se pochlubiti, že nemocní hned byli uzdraveni a výborně spali nejde tu snad o nějaký žert! Bülow se stal pověstný tím, že po příchodu do hotelu zkoušel proutkem, zda ve vykázaném pokoji není-li v hlavách postele vliv paprsků vyzařovaných z křížovatek podzemních proudů, protože by při své citlivosti špatně spal. Služebníci v pokoji někdy obraceli postel jak Bülow přikázal. Bülow pevně věřil na toto působení a vykládal o něm roku 1906 začátkem března v Charloteburské vysoké škole technické na důvěrné schůzi odborníků o vědeckém výzkumu síly a působivosti proutků při objevení vodních podzemních proudů.“ Konec citace z uvedené knížky. Pokud se někdo zajímá o historii

proutkaření a názory na tento fenomén, doporučuji si knihu přečíst a zase tam nalezneme, že historie se pouze opakuje. Tuto partii jsem zařadil proto abych ukázal na to, že v příliš nedávné historii měli naši předchůdci již o zemním záření v celku racionální představy a taky, že to měli i trochu těžší, protože byl zde ještě v době pana Bülowa již ne tak vlivný vliv náboženských představitelů. Se zónami jsem se seznámil v 70-tých letech při jedné příležitosti, kde Olomoucký onkolog MUDr. Jurišek nás seznámil se svoji prací na statistice výskytu onkologických onemocnění s místy, kde se dotyční zdržovali. Ze statistiky bylo zřejmé, že existují v zástavbě místa, kde se toto onemocnění vyskytuje daleko více než jinde. Následně skupina proutkařů okolo Ing. Žerta místa prozkoumala a zjistila, že pod zástavbou jsou vodní prameny a nad nimi obytné prostory. Další sdělení, které mě bylo řečeno i prakticky ukázáno, byly nemocné stromy na jejich kmenech byly doslova „rakovinné boule“. Později jsem viděl ve větším množství takových útvarů na stromech v lázních Jeseník. Chtěl jsem zasadit keře šeříků, byl jsem ve školce a vidím klikatý pás šeříků, které byly nižší než ostatní a podle mého zjištění byly zasázeny nad pramenem vody, mohl bych zde hodně o této problematice vyprávět.

Mimo zóny, které tvoří vodní prameny pravidelné pásy, které se kříží, mají mezi sebou odstup asi 4 m, vzájemná poloha jednotlivých pásů od pomyslného středu kolísá v rozmezí 0,5 m. Jsou to Curryho a Hartmannovy zóny. V terénu dále najdete i kladné zóny mají elipsovité tvar mají příznivý účinek na biosystémy tedy i na člověka je to taková nabíječka. Na chodníku po, kterém chodím do centra je plusová zóna a na ni často stojí lidé, kteří zde venčí svoje psy a často ty samé zastihnu tam stát když se vracím z města i jejich psy.

Existují však zóny velmi nebezpečné, mají tvar kruhu, poloměr kruhu není stálý a mění se s fázemi Měsíce tak, že když je Měsíc v novu, je poloměr kruhu nejmenší a při úplňku je poloměr největší. Abych podal informace o zónách zcela vyčerpávající existují místa – zóny, které existují v prostoru, to znamená i v bytech, které se v určitých časových intervalech otvírají. Já jim říkám OKNA do NEBE. Jsou to místa, kudy se dá snadněji komunikovat s DUCHOVNÍM SVĚTEM.

Krátce bych řekl i problematice hledání zón a jiných anomálií v terénu. Mnoho kurzů, které někteří lidé absolvují, neučí správně, jak při různých proutkařských nebo léčitelských praktikách koncentrovat mysl na to, co chci provádět. Vedl jsem jako první za totality proutkařský i částečně léčitelský kurz na Slapech, myslím že to bylo v polovině 80. let. Tam jsem přítomně učil soustředit mysl na hmiček od kávy tak, aby v hlavě byl jenom obraz hmičku a nic jiného. V druhé fázi museli zavřít oči a v hlavě bude jenom představa hmičku, toto když se naučí zájemce o proutkářskou nebo léčitelskou činnost, je předpoklad úspěchu.

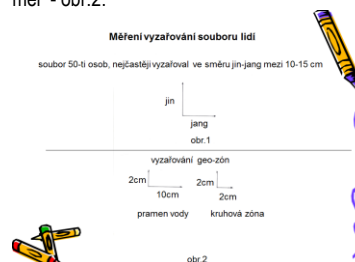
Například hrubou chybou je položit např. při hledání geo-zón, „proutku“ obecnou otázku: hledej zóny. Dotyčný proutek pak reaguje na jakoukoliv anomálii v místě a na základě takového přístupu k hledání pak pokryjeme plánek bytu tolika čarami, že dotyčný by potom měl spát uvázaný na kůl ve svislé poloze. Při mnoha experimentech jsem si všiml, že mozek jako lidský orgán, s námi komunikuje ve dvojkovém počítačovém kódu, tj. ANO – NE. Stejně jako počítač, má velmi zajímavou vlastnost, že se bude zajímat pouze o co ho požádáme a provede selekci od dalších v místě se vyskytujících signálů. To znamená, když si v mozku vytvoříme představu toho co chceme hledat, proutek bude dotyčnou věc hledat a ostatních věcí si nevšímá. Když jdeme hledat pramen vody, tak jsi musíme udělat představu například o podzemním korytu, kterým teče voda. Nebo si vytvoříme představu zón, o kterých zde bylo již pojednáno. Mě většinou zajímají prameny vod, kruhové zóny, plusové zóny. Se stejným soustředěním hledáme např. kabely, kanalizaci atd. Plně soustředění na hledaný objekt je základ úspěchu při těchto činnostech.

Jaké je možné fyzikální vysvětlení toho, čím a jaké zóny člověku škodí?

Vše souviselo s konstrukcí vlnovodu, základem vlnovodu je vedení, na které přivedeme signál. Takové vedení se ve starších dobách používalo na určení vlnové délky v vysilačích pod názvem „Lecherovi dráty“, kde po vedení, na kterém běžel např. sinusový signál, se posouvala žárovka a ta v nulových bodech, kde sinusovka protínala dráty zhasla. Změřením dvou takových míst metrem zjistíme půl vlnu. V našem případě byl drát nahrazen bavlněnou nití a nulové body indikoval proutek. Později jsem zjistil, že na vedení běží dva signály ve dvou rovinách, které nejsou k sobě kolmé. S objevem, že lidské tělo rádo vstupuje do rezonance s různými energetickými poli, které vyzařují různé předměty, objekty a

důležitým zjištěním bylo mimo jiné, že tělo vstupuje do rezonance taky se zemním zářením. Při různých příležitostech jsem změřil na vlnovodu cca 250 osob jak vyzařují dlaně různých osob a pokud si celý problém zjednodušíme a uděláme četnost, tak zjistíme, že soubor těchto lidí vyzařuje na vlnových délkách mezi 4 – 30 cm a v souboru se objeví malá část, která vyzařuje na vlnách delších než 5 m. Pokud vezmeme v úvahu, že zde také platí Planckův vztah mezi energií a vlnou vyjádřený vzorcem $E = h \times f$ kde E je energie h je Planckova konstanta a f je frekvence, která souvisí s vlnovou délkou. Po zdokonalení vlnovodu bylo možné změřit jednotlivé složky záření, které jsou někdy nazývány jin-jang.

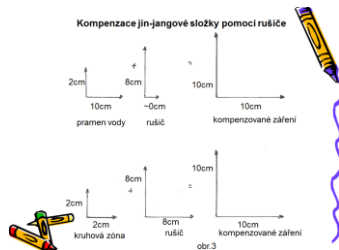
Na obr.1 jsou jednotlivé složky vektorově znázorněny. Jsou v ideálním případě symetrické a jejich hodnota se pohybovala nejčastěji mezi 10 – 15 cm. Sklon rovin mezi vektory byl cca asi 90 stupňů. Dělal jsem pokus: na zkušebním pozemku jsem vytýčil pramen a změřil, na jaké vlně vysílá a bylo to v jinovém směru asi 2 cm v jangovém směru asi 10 cm, což je stejně, jak vysílá člověk. Jakákoliv osoba, která se do trasy pramene postavila, začala rezonovat na vlně pramene a na základě uvedeného vztahu se výdej energie v jinovém z těla násobně zvýšil a tělo si tento přepych výdeje energie nemůže dlouhodobě dovolit a dojde k vybití složky jin a posunu jeho vyzařování k delším vlnám a dojde k porušení energetické rovnováhy v systému a zákonitě ke zkrácení přenosu informací v systému a hlavně v oblasti imunitního systému, kde potom tento systém na základě špatných nebo zkrácených informací neochrání bio-systém jak by správně měl - obr.2.

Na zkušebním terénu se nacházela kruhová zóna nazývaná někdy gejzír nebo i zóna smrti. Bylo možné změřit její jin-jangové složky (obr. 2). Rozdíl je vidět na první pohled. Pokud se podíváme na vyzařování jin-jangové, dojde k zvýšenému energetickému vyzařování v obou složkách a k pozdějšímu energetickému oslabení obou složek a tím dojde k podstatnému zhoršení přenosu

informací a energie v celém biosystému. Pokud dojde k rezonanci s vyzářováním pramene, musí rušič kompenzovat jenom jinovou složku tak, aby se jin-jangové složky vzájemně vyrovnaly. Pokud se podíváme na to, že u kruhové zóny musí rušič vyrovnat obě složky záření tak, aby se podobaly záření biosystému, vidíme, že rušiče nemohou mít stejný rozměr ani tvar. Viz obr.3. Moje úvaha vycházela z předpokladu, že útvar, který může vyzářovat takové záření a může mít obě složky stejně z pohledu jeho symetrie samotné, může být kruh.

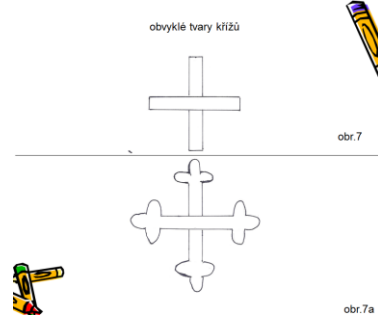

Dále pokud chceme vytvořit zářič, se kterým bude záření kruhové zóny interferovat, musíme ho něčím energeticky dotovat a zde nám může posloužit záření vodíku, které na zemi dopadá ze Slunce i z vesmíru. Jako inspirace mě sloužily různé menhiry, obrazce na Zemi. V jejich geometrii nacházíme taky vlnové délky vodíku a pokud sloužily nebo ještě dnes slouží jako orientační body např. pro objekty UFO, tak jsou bezporuchové a „věčné“ orientační body do doby, až kdy někdo poruší jejich geometrii. Věřím, že až naše astronautika pokročí, také si bude na vesmírných tělesech budovat „orientační body“ s podobnou geometrií. Určitě na planině Nazca by se tato geometrie také našla. Na základě těchto poznatků jsem navrhl geometrii „rušiče“ této nejnebezpečnější geo zóny. Základem pro výpočet průměru kružnic, které tvoří prvky tohoto rušiče jsou hrátky se sedmičkou, a to zakódovat číslo 7 do poloměru kružnic, ze kterých je tento rušič sestaven, aby obvod této kružnice byl „něco“ co se týká délky obvodu, a to rezonuje jako kruhový „dipól“ a taky aby jeho délka rezonovala s některou z harmonických vln, které emituje vodík. Obvod kruhu o průměru 7cm je 22 cm, což je blízko 3 harmonické vodíku, která má hodnotu 21cm, kružnice o průměru 14 cm je délka obvodu 44 cm, což je blízko 6 harmonické vodíku, která má hodnotu 42 cm. Nejenom, že tento útvar šíří kolem sebe záření ve tvaru soustředných kružnic, se kterými záření zóny interferuje, ale útvar chrání

taky koulí, kterou vytváří. „Rušič“ i na vyzářovaných vlnoplochách by měl mít z těchto hledisek tuto geometrii viz obr. 4. Je možné ho zhotovit z hliníkového plechu a pro experimenty byl zhotoven polepením školního výkresu hliníkovou fólií a vystřížením do geometrického útvaru. Oduší asi okruh 4 m od středu zóny. Napájení tohoto rušiče je nezbytně nutné, protože kruhová zóna vyzářuje nejvíce silné záření ze všech geo zón. Na podrobnější prozkoumání chování tohoto „rušiče“ je nutné pozorování různých citlivých lidí a to nejen jak se změní záření takové zóny, ale i aura lidí v tomto prostředí a to chce čas. Z provedených experimentů bych i dnes mohl užití tohoto rušiče doporučit. Ukazuje se, že úpravou geometrie pomocných kruhových prvků na obvodě základního kruhu by mohl efektivně odrušovat i záření vodních pramenů. Chce to s tímto útvarem dále experimentovat.

Na závěr něco o záhadném a tajemném útvaru jako je „Kruh“. Čarodějové a mágové při určitých magických obřadech dělali kolem sebe kruh. Pokud jsem tento útvar sledoval, vytvoří energetický útvar ve tvaru koule a pokud ho utvoříme např. svícenou křídou má ještě tento útvar „informaci“. Pokud se zajímáte o archeologii, tak narazíte na to, že v terénu někdo zhotovil kruhové útvary ve tvaru kruhu nazývané Kromlechy nebo Rondely obr. 5-6. Tyto útvary rovněž vytvářejí kolem sebe útvar ve tvaru koule. Tato koule mohla v minulosti např. koncentrovat vyzářovanou energii při modlitbách, zabraňovat venkovnímu vlivu na účastníky a koule jako celek je dobrý vysílač.

Ještě jeden zajímavý pohled na útvar, který nazýváme „kříž“. Když se podíváme, at již jen v náznaku, na konce křížů obr.7 – 7d, jsou tam náznaky kruhů nebo i kruhy, které posilovaly jeho energetické vyzářování nebo ochranný charakter.

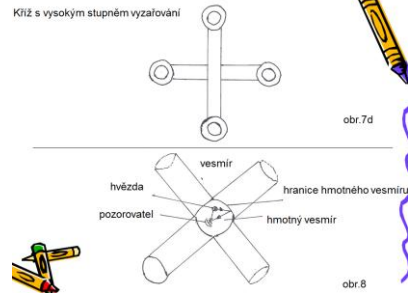

Ještě malá poznámka k problematice křížů. Kříž je považován za církevní ochranný symbol, ale

u starých civilizací je to symbol vesmíru a pokud umíte telepaticky komunikovat, tak jste schopni získat různé informace z jiných zdrojů než jsou pozemské a dozvídáme se zajímavou informaci, že vesmír je tvořen energetickým polem ve tvaru trubek, které tvoří kříž. V místě kde se tyto trubky prolínají, je hmotný a zakřivený prostor průniku omezuje hmotnou část od jeho dalšího energetického pole. To znamená, že hranice mezi těmito částmi je zakřivená a obraz určité hvězdy můžete vidět 2x, takže ji můžete vidět jako hvězdu nebo její odraz od zakřivené hranice hmotného vesmíru. Důležité na této informaci je, že hmotný vesmír má zakřivenou hranici, která způsobuje zrcadlení mnoha objektů. Obr.8

Kříž s vysokým stupněm vyzářování

PSYCHOTRONICKÝ VÝSKUM V USA

Róbert SLOVÁK

Psychotronický výskum v USA je názov môjho príspevku. Prečo v USA? Odpoveď je jednoduchá. Budem vychádzať z jednej americkej knihy a vedeckých článkov, ktoré sú tam pre nás najdostupnejšie.

Kniha o ktorej hovorím sa nazýva *Supernormal* (obr. 2) s podnadpisom *veda, joga a dôkaz neobyčajných ľudských schopností*. Napísal ju Dr. Dean Radin. Zaujalo ma na nej, že sa niekto konečne začal síce populárnym spôsobom, ale serióznejšie vedecky venovať problematike parapsychológie alebo psychotroniky.

Dr. Dean Radin vyštudoval múzické umenia, fyziku a psychológiu. Zo začiatku sa venoval hudbe, neskôr hlavne fyzike. V súčasnosti pracuje ako hlavný vedecký pracovník v IONS (Institute of Noetic Sciences). Publikuje množstvo článkov v prestížnych vedeckých časopisoch. *Supernormal* je jeho tretia kniha, vyšla v roku 2013. Kniha je rozdelená na dve časti.

V prvej sa rozoberá joga ako celok, ako určitý životný štýl. Vychádza sa zo starých Patanjaliho textov. Spomína sa tam, že po určitom čase môže poctivý praktik jogy nadobudnúť nadprirodzené schopnosti tzv. sidhi. Popisuje čo to sidhi sú a varuje praktikov pred tým, aby nezabudli, že cieľ jogy je dosiahnutie osvietenia a nie nadobudnutie sidhi.

V druhej časti knihy autor skúma či je možné vedeckým prístupom potvrdiť existenciu sidhi, alebo je to len Patanjaliho výmysel, ktorým chcel navadiť ľudí na prax jogy. Skúmajú sa javy ako telegnózia, telepatia, telekinéza v neživých a živých systémoch. (obr. 3)

V mojej prezentácii by som chcel pre krátkosť času pohovoriť iba o jednej z týchto tém, a to o telekinéze v neživých systémoch. (obr.4)

V zahraničných publikáciách sa stretne skôr s pojmom psychokinéza. Telekinéza, alebo psychokinéza je jav pohybovania predmetov v priestore bez priameho či sprostredkovaného hmotného dotyku. Môžeme ho rozdeliť na makro a mikro. Makro je pôsobenie na vonkajší svet, ktorý je hmatateľný a bežne ľudským okom pozorovateľný. (obr. 5) Niektoré takéto pokusy sú kontroverzné, ako napríklad mediálne známy Uri Geller a jeho pôsobenie na hmotu, pretože môžu byť uskutočnené aj kúzelníckymi technikami (viď. James Randi).

Dr. Radin sa v knihe *Supernormal* týmto pokusom nevenoval, aj keď spomenul že sám zažil efekt makro telekinézy.

Mikro telekinéza skúma javy v mikro svete, svete atómov, fotónov a iných častíc. Vychádzalo sa z poznatkov kvantovej fyziky. V kvantovej fyzike je mnoho ešte neprebádaného a nejasného. Jedým z toho je aj problém kvantového merania.

Zistilo sa, že fotóny svetla sa môžu správať ako vlnenie, alebo ako častica. Ak sa nepozoruje pohyb fotónov, tak sa správajú ako vlnenie a ak sa pozoruje, správajú sa ako častice. Nazýva sa to kolaps vlnovej funkcie na časticovú.

Dr. Radin urobil pokus, pri ktorom skúmal efekt mysle človeka na svetlo. Hľadala sa odpoveď na otázku, či je možné, aby iba pôsobením mysle človeka nastal kolaps vlnovej funkcie na časticovú.

To znamená, že sa bude pozorovať nepriamo iba myslou.

V prvom pokuse sa použil Michelsonov interferometer. (obr. 6) Je to zariadenie, ktoré vytvára interferenciu laserového lúča. V stručnosti laserový lúč zdroja prechádza deličom lúča, zrkadlami a výsledok je interferencia, ktorá sa zachytáva a meria. Zariadenie bolo umiestnené v odizolovanej miestnosti od elektromagnetického žiarenia, od hluku a vibrácií.

. Mikro TK (PK)

Pokus: Michelsonov interferometer

Cieľ pokusu: dilatácie zamedziť prúdeniu fotónov

Na pokus boli prizvaní ľudia bežní, ale aj ľudia, ktorí sa dlhé roky venovali meditácii, alebo inej činnosti zameranej na zdisciplinovanie mysle.

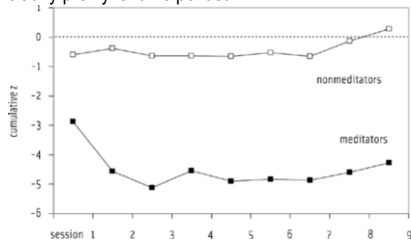
Pokusná osoba bola v inej miestnosti ako bolo zariadenie a mala sa sústrediť a myslou v predstave blokovať, alebo len sledovať jeden laserový lúč. (obr. 7) Zistovalo sa či nastala zmena.

Graf znázorňuje čo sa stane. (obr. 8) Táto krivka ukazuje normálnu funkciu prístroja a zaujímavé je že pri pozorovaní inak povedané pri sústredenej mysli krivka klesne. To znamená že sa zmenší intenzita

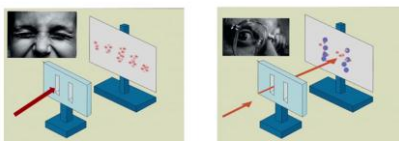
svetla dopadajúceho na obrazovku. Takže pokus bol úspešný a dokazuje možnosť pôsobenia ľudskej mysle na hmotu reprezentovanú svetelným lúčom.

Porovnanie bežných ľudí a meditujúcich je znázornené na tomto grafe. (obr. 9) Meditujúci vykazujú lepšie výsledky, intenzívnejšie dokážu vplyvať na toto zariadenie. Je to zrejme aj z toho dôvodu, že meditujúci dokážu zintenzívniť svoju pozornosť na čas potrebný pre vykonanie pokusu.

V druhom pokuse bolo použité dvojštrbinové zariadenie. (obr. 10)

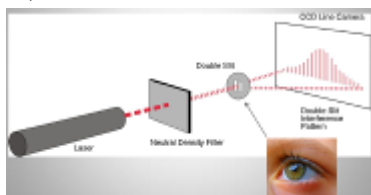
Pokus: prúdenie fotónov dvojštrbinovým zariadením

Cieľ pokusu: snaha o diaľančný kolaps vlnovej vlastnosti fotónov

Svetlo prechádzajúce cez dve štrbiny sa chová buď ako vlnenie, alebo ako častice. Je to znázornené takýmto spôsobom.

Je to oveľa menšie zariadenie ako predchádzajúce, preto aj pokusné osoby mali väčší problém so zameraním mysle a upriamením pozornosti. (obr. 11) (obr. 12)

Zariadenie má takúto svietivosť a interferenciu pri bežnej funkcii. Predpokladá sa, že ak sa podarí sústrediť sa a zamerať myseľ požadovaným spôso-

bom na toto zariadenie, vznikne zlúčenie týchto dvoch kriviek a nastane pokles svietivosti. (obr. 13)

Výsledkom pokusu je, že skutočne nastal požadovaný efekt. Sice nie výrazný, ale dostatočný na to, aby bol štatisticky významný.

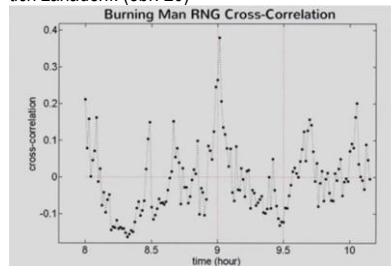
Tento graf znázorňuje výsledky 250-tich meraní. (obr. 14) Vidno tu aj väčší pokles z toho dôvodu, že sa od tohto momentu pracovalo s piatimi pokusnými osobami, ktoré mali v predchádzajúcich pokusoch najlepšie výsledky.

Toľko k pokusom so svetlom.

Teraz prejdem na pokus so zariadením Generátor náhodných čísel (RNG). Je to elektronické zariadenie produkujúce jednotky a nuly náhodným spôsobom. Všetky údaje sa graficky znázorňujú v počítači. Ak teda zariadenie funguje náhodne, grafické znázornenie je súvislá čiara. Ak sa niečo deje čo spôsobí zmenu náhodnosti, výsledkom budú hodnoty vzdialené od tejto čiary.

Pokus pri ktorom sa zisťovalo, či pozornosť veľkej skupiny ľudí môže ovplyvniť RNG sa konal v roku 2013 v nevadskej púšti pri udalosti „Burning man“ (obr. 15) (obr. 16)

Je to každoročná udalosť, kde sa stretne veľká skupina ľudí, postavia drevenú figúru človeka, ktorú potom ceremoniálne zapália. V roku 2013 sa zišlo okolo 60 000 ľudí. (obr. 17) Do davu bolo umiestnených šesť RNG zariadení. (obr. 18) (obr. 19) Meralo sa spolu dve hodiny. Hodinu pred zapálením a hodinu po zapálení. Toto je súhrnný graf všetkých šiestich zariadení. (obr. 20)

Ako vidno, najväčšia výchylka je v čase zapálenia figuríny, keď sa pozornosť všetkých upriamila na daný okamih zapálenia. Predtým a potom už sprievodný program pôsobil ako rozptyl pozornosti.

Pokus jasne ukazuje, že sústredenie pozornosti veľkej skupiny ľudí skutočne vplyva na hmotu a teda aj na hmotu RNG, pretože procesy v jeho vnútri sú hmotné založené na kvantových dejoch. Výsledkom je, že ovplyvňuje jeho funkcie.

Spomínané pokusy ukázali, že jav telekinézy skutočne existuje. Výsledky možno nie sú až na takej veľkej úrovni ako spomína Patanjali, ale skutočne neklamal, keď tvrdil, že človek je schopný „nadprirodzených“ schopností. Ako výsledky ukazujú, tak hlavne u ľudí, ktorí sa venujú disciplíne mysle alebo meditácii. Výhodou dnešnej doby so svojim vedecko-technickým pokrokom je možnosť skúmania psychotronických javov, preto sa v budúcnosti určite dozvieme ďalšie zaujímavé zistenia.

Vzniká aj nové odvetvie biológie a to Kvantová biológia. (obr. 21) Kvantová fyzika skúma kvantové deje hlavne v neživých a malých systémoch. A čo v zložitejších systémoch? Môže napríklad nastať kvantové prepojenie medzi dvomi biologickými systémami? Možno aj na túto a mnohé iné otázky sa dozvieme odpoveď. Možno práve z tohto oboru sa dozvieme informácie, ktoré nás v poznaní posunú výrazne ďalej.

Počas prípravy tejto prezentácie som sa ponoril do mnohých vedeckých článkov a natrafil som na ďalších pozoruhodných vedcov, o ktorých by som sa vyjadril len stručne. (obr. 22)

Dr. William Tiller bol už spomínaný pri rôznych príležitostiach, hlavne pre jeho pokusy so zámerom ovplyvnenou hmotou, ktorá mení pH vody podľa zá-

meru až o jeden stupeň. V súčasnosti pracuje na elektronickom prístroji, ktorý by bol schopný udržať zámer dlhodobo.

Dr. William Bengston sa venuje pokusom s laboratórnymi myšami, do ktorých sa injekčne aplikujú rakovinové bunky. Jeho práca spočíva v liečení takto na rakovinu chorých myší. Na liečbu používa len svoju techniku zamerania mysle. Nepoužíva žiadne chemické alebo iné prípravky.

Dr. Bruce Lipton je biológ skúmajúci vplyv myslenia na telo človeka.

Dr. Campbell je teoretický fyzik, ktorý vo svojich dielach prichádza so svojou teóriou všetkého. Tvrdí že informácia je to najdôležitejšie a najzákladnejšie.

Dr. Rupert Sheldrake a Dr. Michael Persinger sa venujú telepatickým pokusom.

Každý z nich má svoju teóriu ako fungujú psychotronické javy. Určite je mnoho ďalších vedcov a odborníkov, ktorí sa venujú tejto téme, bolo by však dobré, keby začali spolupracovať a došli k spoločným záverom. Keď sa toho nedočkáme, nevádi. Máme ich práce k dispozícii, môžeme si ich preštudovať a porovnať s našimi poznatkami.

Ďakujem za pozornosť

ARCHETYPÁLNE PROJEKCIE A ÚDAJNÉ TELEPATICKÉ SPOJENIA S OBJEKTMI UFO

Maroš BERÁK, PhD.

Vážení priatelia, cieľom mojej prednášky je stručne vás oboznámiť s niektorými zaujímavými prípadmi údajného telepatického spojenia s objektmi UFO. Zaoberám sa výskumom tohto javu približne šesť rokov. Téma UFO je vo vedeckej obci značne zdiskreditovaná a pravdu povediac niet sa čomu diviť. Napriek tomu považujem tento jav za veľmi pozoruhodný, hlavne ak sa naň pozeráme z hľadiska psychologického, či dokonca sociologického. Nemusím pripomínať, že tento fenomén je v modernej spoločnosti veľmi rozsiahly. Ja osobne pri analýze jednotlivých prípadov vychádzam hlavne z prác C. G. Junga, ktorý tomuto fenoménu dokonca venoval svoju knihu Tajomstvo nad obzorom. Najprv vás teda oboznámim s niektorými svojimi východiskami. Potom krátko popíšem najzaujímavejšie prípady, ktoré som zaznamenal pri tvorbe svojho dokumentu. Spolu so mnou sa potom v diskusii môžete spolupodieľať na analýze týchto prípadov. Je samozrejme možné, že psychoanalytický prístup nie je ten správny kľúč k objasneniu tohto fenoménu a že ide skôr o doposiaľ nie celkom známy druh interakcie s objektmi, ktoré majú samy osebe záhadnú povahu.

Ak sa nechceme stratiť v zložitej spleti rôznych špekulatívnych teórií, záznamov či očitých svedectiev, je dôležité odlišovať fyzické dáta od psychického komponentu pozorovaní. Fyzických svedectiev, čiže fotografií, videozáznamov či radarových záznamov, nie je veľa. Osobne som sa stretol len s dvomi prípadmi, ktoré považujem za objektívny záznam objektov typu UFO a kde nemám pochybnosti o ich autenticite. Tieto fyzické záznamy ponechajme teraz bokom. O ich povahe nemožno povedať nič určité. O ich extraterestriálnom pôvode sa vedú diskusie od čias projektu Blue Book, ale žiadne zrejme závery podľa môjho názoru nemožno nateraz vyvodzovať. Podobne je to aj so slávnym záznamom pitvy mimozemšťana. Nie je vôbec vylúčené, že ide o dômyselný podvrh. Našu pozornosť sústreďme teda na možnosť, že mnohé z pozorovaní týchto objektov sú psychické projekcie, objekty teda nemajú povahu materiálnych objektov, interakcia s účastníkmi kontaktu je založená takpovediac na vnútorných pohyboch psychickej substancie.

Podľa Junga je množstvo pozorovaní spôsobených projekciou nevedomých obsahov. Takáto situácia vo všeobecnosti nastáva v stave individuálnej alebo aj kolektívnej disociácie, to znamená v stave,

keď došlo k rozštiepeniu medzi zameraním vedomia a jeho nevedomými obsahmi. Keďže vedomie o obsahoch nevedomia nič alebo takmer nič nevie, tento stav má za následok silné afektívne napätie. Obsahy nevedomia sú preto demonštrované ako určité zjavenia. Tieto zjavenia majú predovšetkým zmierniť napätie medzi vedomým a nevedomým a pomôcť tak, povedané Kantovými slovami, obnoviť transcendentálnu jednotu syntézy skúsenosti. Psychické projekcie majú preto archetypálny charakter. Archetypy sú symbolické virtuality, archaické vzory (pattern), ktoré štruktúrujú náš spôsob vnímania reality. Podľa Junga sa vyvinuli evolučne, tvoria preto akúsi nevedomú pamäť rodu. Projekcie môžu teda mať aj kolektívny charakter. Individuálne vedomie je v zložitých vzťahoch so štruktúrami kolektívneho nevedomia. Medzi individuami tak môžu nastať rôzne nekauzálne prepojenia. Ľudia tak môžu nezávisle od seba vidieť udalosti, ktoré nemajú fyzikálnu realitu, paralelne môžu dospieť k rovnakým iluzívnym vnemom, prípadne podľahnúť ilúzii pod vplyvom inej osoby. Psychické javy vzájomného pôsobenia, ktoré nemajú kauzálny charakter, Jung nazýva synchronicitou. Sú to javy určitej zmysluplnej koincidencie bez zjavnej fyzikálnej príčiny. Tieto fenomény máme tendenciu vidieť povrchné ako rôzne pozoruhodné náhody. Aké prírodné zákonitosti však určujú a opisujú tieto javy, doposiaľ nie je celkom známe. Jung sa prikláňal k názoru, že psychická a fyzická realita vytvárajú akési paralelné štruktúry, afektívne stavy (stavy vnímania) odrážajú tie isté vzorce ako fyzikálna realita. Tento problém ale nie je hlavným bodom prednášky, mnohí z vás určite poznajú prácu českého biológa Stanislava Komárka, ktorý sa tomuto problému venuje podrobne, viac napríklad zaujímavá práca Nemoc a Synchronicita (In: Spasenie tela. Moc, nemoc, psychosomatika, Praha 2005).

Problémom moderného človeka je postupná strata toho, čo fenomenologickí filozofi nazývajú prirodzeným svetom. Zjednodušene by sme mohli povedať, že prirodzený svet je svet, v ktorom porozumenie veciam získavame svojím žítím a činnosťou. Prirodzený svet tvorí nerefektovanú scénu individuálneho života, je to magický priestor nesprostredkovanej skúsenosti. Kultúra tento priestor najprv opatrne uchopuje pomocou mytológie, v ktorej sa vedomiu demonštrujú archetypálne štruktúry kolektívneho nevedomia. V modernom technickom veku sa medzi človeka a jeho prirodzený svet postavila veda. Ab-

straktné štruktúry vedeckej explikácie sa stali dominantnou formou vedenia. Kultúra, ktorá je v princípe kontinuitou, je nahradená revolúciou technického myslenia. Človek sám sa nakoniec začal vo veku moderny chápať ako predmet humanitných vied. Racionalizácia života úplne vytesnila prvky magického myslenia, čo viedlo k disociáciám ako zdroju početných neuróz. Moderný človek sa cíti často vo svete ako cudzinec, život stráca jednotiaci moment a svet sa stáva akútne nepochopiteľným, vedomie je zamerané na často povrchné racionalizácie, ktoré sa dostávajú do konfliktu z obsahmi nevedomia. Zjavnia UFO preto často postihujú veľmi racionálnych jedincov, pilotov, inžinierov alebo technikov.

Pozorovania UFO majú ďalej podľa Junga numinózný charakter, sú teda nadprirodzenými zjavmi, ich výskyt má svoje dôvody niekde vo vyššej moci, ktorá prevyšuje našu inteligenciu a rozumové schopnosti. Pre našu technickú dobu je príznačné, že zjavenia majú charakter technických objektov. Vyspelejšia technológia je pre nás symbolom nadradenej moci, ani väčšia statočnosť. Rozhoduje technológia. To, čím sa nepochybne mnohé z objektov vyznačujú, sú taktiež dve časté charakteristiky: okrúhly alebo guľatý tvar, pohyby, ktoré sú v rozpore so štandardným správaním materiálnych telies v gravitačnom poli Zeme. Ich nezvyčajné pohyby, levitovanie, okamžité zrýchlenie, pravouhlé zmeny kurzu a pod., svedčia o tom, že buď vyššia moc prekonal fyzikálne obmedzenia, alebo tieto nemajú charakter materiálnych objektov, sú teda skôr virtualitami. Najprv teda k tvaru tých objektov, ktoré sa nikdy nepodarilo zachytiť na technické záznamové médium: Osobne som sa stretol s pozorovaniami dvoch druhov. Prvý druh má pravidelný geometrický tvar, lichobežník, najčastejšie však trojuholník. Druhý typ, pomerne rovnako častý, má tvar okrúhleho objektu, ktorý visí nad pozorovateľmi, prípadne ich prenasleduje. Vyskytol sa aj prípad, keď niektorí svedkovia opisovali objekt ako trojuholník, iní zas ako okrúhly objekt. V prípade okrúhlych objektov svedkovia opisujú dva kruhy farebných svetiel. Je zjavné, že trojuholník aj kruh sú určitými zobrazeniami archetypálnych projekcií.

Kruh je možné považovať za zobrazenie archetypu jednoty, je to teda archetyp idey duše (jednoty individua, vedomia i nevedomia), trojuholník reprezentuje podobne tri základné idey „čistého rozumu“ subjekt, svet, božstvo ako všeobecné transcendentálne podmienky skúsenosti). Tieto archetypy majú podľa Junga tiež vlastnosť transgresie, prejavujú sa tak, akoby patrili spoločnosti aj individuu. Sú teda numinózne a nákazlivé. Táto ich vlastnosť môže spôsobovať koincidencie nekauzálneho charakteru, o

ktorých sme hovorili vyššie. Uchvátený človek často uchvacuje. (Niekde tu by sme podľa Jungovej teórie mali hľadať príčiny extrasenzorických percepcií, ako sú napríklad tie zo známych Rhineových pokusov).

Krátko sme si teda zrekapitulovali niektoré Jungove myšlienky ohľadom preberanej problematiky. Pre mnohých z vás určite nie sú nové. Teraz sa cez tento koncept pozrieme na konkrétne prípady telepatického spojenia s objektmi neznámeho pôvodu.

Pre prípady, o ktorých budem hovoriť, je symptomatické, že sa nepodarilo zhotoviť žiadny technický záznam o udalosti. Hoci niektorí účastníci mali pri sebe mobilné telefóny s kamerou, z rôznych dôvodov sa nepokúsili o záznam. Zdôvodňovali to, že ich v danom momente nenapadlo urobiť fotografiu, prípadne, že neboli schopní siahnúť do vrecka pre fotoaparát. Kontakt, blízky pohľad do vnútra „mimozemského“ objektu, sa udial podľa opisu telepaticky, predchádzalo mu však pozorovanie objektu kruhového tvaru.

Prvý prípad sa stal v júni r. 1998 v katastri obce Pečeňady, v blízkosti atómovej elektrárne Jaslovské Bohunice. Traja mladí členovia (od 17 do 22 rokov) miestnej hudobnej skupiny Modul vylepovali na autobusovej zastávke plagáty upozorňujúce verejnosť na sobotnú zábavu. Bol večer, približne 22 hod. Na lúke medzi obcou Pečeňady a atómovou elektrárnou sa zjavil objekt. Jeden z členov skupiny ho popisoval ako objekt trojuholníkového tvaru, speváčka ako veľký kovový disk, podobne ho videl aj tretí člen skupiny. Výpovede členov skupiny o dlžke pozorovania sa presne nezhodujú. Išlo však o pomerne krátky časový úsek, zrejme len niekoľko minút. Dvaja mužskí členovia skupiny opisovali, že objekt pozorovali zo vzdialenosti niekoľko desiatok metrov. Jeden hudobník uviedol, že ich neskôr objekt prenasledoval, keď odchádzali v aute smerom k obci Veľké Kostolany. Vtedy sa začal báť. Speváčka skupiny sa na rozdiel od svojich kolegov ocitla v bezprostrednej blízkosti objektu. Jej kolegovia si však nevšimli, že sa by vzdialila. Žena ďalej uviedla, že videla cez prismsvitnú kupolu do vnútra objektu, tento priestor opisovala ako sklenený labyrint. Nikto z účastníkov prípadu nikdy predtým ani potom nebol svedkom podobnej udalosti.

V septembri 2005 sa svedok, bývalý profesionálny pilot, vek približne 50 rokov, vysokoškolsky vzdelaný, spolu s tromi kolegyniami vracal z Rožňavy cez kopec Soroška zo služobnej cesty smerom do Košíc. Počas jazdy cez Sorošku sa nad automobilom objavil vo výške spodnej hranice mrakov, svedok ju odhaduje okolo 200 m nad terénom, mohutný objekt kruhového tvaru. Charakterizovali ho dva

okruhy svetiel, 9 vo vonkajšom okruhu a 5 vo vnútor-
nom. Objekt bol zjavne riadený a sprevádzal auto-
mobil niekoľko kilometrov. Svedkyne opisovali pozor-
ovania ako nepríjemný zážitok spojený s pocitmi
strachu. Pilot spočiatku strach nepociťoval, existenciu
UFO pripúšťal, keďže o fenoméne vedel z počutia.
Pocit strachu neskôr začal narastať. O problematiku
sa dovtedy nezaujímal. V jednom okamihu mal sve-
dok pocit, že vidí priamo do vnútra objektu, kde boli
prítomné humanoidné bytosti. Svedkyne však neuvá-
dzajú, že by sa objekt priblížil, alebo že by videli do
jeho vnútra.

Posledný prípad, ktorý dnes uvediem, sa týka
svedkyne, ženy vo veku približne 40 rokov, bývalej
predsedníčky miestnej organizácie MS v Žiline.
Svedkyňa sa nachádzala na dvore rodičovského
domu v katastri obce Turzovka na Kysuciach. V
jednom momente, keď svedkyňa šla po drevo na
dvor, zbadala nad sebou dva lesklé kovové disky.
Opäť v istej chvíli nadobudla pocit, že je vo vnútri
objektu. Posádku stroja tvorili bytosti aziatského typu
v priliehavých tmavých oblekoch, aké nosia čašníci v
drahších podnikoch. Svedkyňa pripomínala zjav po-
mocníka menom Kató zo slávnej série s inšpektorom
Clouseaoum o Ružovom panterovi. Po tomto náhlom
náhlade objekty začali rýchlo rotovať a splynuli s
oblohou. Zážitok trval subjektívne niekoľko minút.
Rodičia si nič nevšimli, keď im svedkyňa bezpros-
tredne rozprávala o pozorovaní, reagovali nezúčas-
tne, neskôr uviedli, že si na tento rozhovor ani
nepamätajú.

Uviedol som tri prípady, ktoré som zaznamenal
do svojho pripravovaného filmu. Vo všetkých troch
prípadoch dochádzalo aj k deformáciám vo vnímaní

času. Troch členov skupiny Modul čakali ostatní
členovia a niektorí priatelia v miestnej telocvični v
Dechtíciach, kde sa zdržali po skúške skupiny. Očá-
kávali, že sa skupina vráti z obce Pečeňady okolo
22.30. Nepredpokladali, že by vylepenie niekoľkých
plagátov mohlo trvať dlhšie. Traja očití svedkovia
UFO sa však vrátili až po 24. hod. Podobne svedky-
ňa opisuje, že keď sa vrátila do kuchyne, mala pocit,
že sa hodinky počas jej zážitku vôbec neposunuli,
rodičov našla v rovnakej pozícii, ako keď odchádza-
la. Na jej opis stretu s UFO akoby nereagovali.

Uvedené tri prípady na jednej strane potvrdzujú
určité črty numinózných projekcií. Vidíme okrúhle
objekty, ktoré vyvolávajú synchronný vnem. Objekty
nehlučne visia, majú jednoduché archetypálne tvary,
nič z nich „nevytŕča“, nemajú motory, sú zamerané
na pozorovateľov, sú prítomné akoby pre nich. Z
opisov svedkov sú ďalej zrejme nezrovnalosti v ča-
sopriestorových údajoch. Je teda pravdepodobné, že
objekty majú skôr psychickú povahu. To, čo kompli-
kuje náš pomere elegantný Jungovský pohľad na
tieto objekty ako demonštrácie archetypov, je práve
náhly, akoby telepatický pohľad akoby do vnútra
objektu, kde svedkovia vidia znepokojivé obrazy, ako
sú labyrint či cudzie bytosti. Základné tvary sú vo
vnútri narušené niečím cudzorodým. Pozorovania
sprevádzajú obavy či vyložené pocity strachu. Ob-
jekty nemajú homogénnu štruktúru, akoby sme od
psychickej demonštrácie očakávali. Majú obsah.
Reprezentujú zložitý objekt s vnútornou štruktúrou.
Je teda zrejme, že Jungovo vysvetlenie budeme
musieť výrazne modifikovať, prípadne celkom opu-
štiť.

PSYCHOTRONIKA, JANA A JA (SKEČ S POINTOU)

Elena PETROVICKÁ

Dobrý deň!

V prvom rade si dovoľím podotknúť, že tento vstup, prosím, nepovažujem za prednášku – prednášajú – alebo mali by – prednášať iba múdri ľudia, a ja som herečka a režisérka s autorským nervom v sebe. Nie síce blondína – ale herečka. Toto konštatovanie mi značne uľahčuje pozíciu – môžem sa vyjadrovať beletristicky, esejisticky, môžem o vážnych až krízových situáciách hovoriť s nadľahčením a používať dialóg a humor. Môžem mať „Na tvári ľahký smiech, hlboký v srdci žiaľ!“ – citujem Gogola.

Takže – dobrý deň!

Kapitola 1 – Malá história

Je potrebné urobiť malý exkurz do histórie SPS-ky mojej doby v minulom storočí a tisícročí s presahom do súčasnosti – cca 20 rokov. Prenosom v čase sa nájdeme na chate pri Pezinku, kde sa konal jednorázový víkendový seminár jogy – tá bola vtedy jednou zo sekcií psychotroniky, pod vedením nebohého Klaudia Vicenika (Pán Boh mu daj ľahké papuče). Prešli sme sa prírodou a ja som po prvý raz zaregistrovala vysokú mladú ženu, s pomerne zachmúreným výrazom v tvári, ktorá na mňa skúmavo hľadela. V tom momente som nadobudla pocit akéhosi neurčitého previnenia, akéhosi výtržníctva. Ale nie, tá mladá žena ku mne pristúpila a povedala mi: „Vy se mi líbíte.“ Báč! Ostala som ako obarená. Ale keď zasvietili v tvári milé modré oči, úsmev, vráska medzi obočím sa vyhladila, všetko sa zmenilo. A tak som sa po prvý raz ja, psychotronický pulec (žubrienka), ktorý v druhom behu seminárov netušil, kde je sever, stretla s Jankou Jůzkovou.

Prečo používam tento komediálny tón?

Pretože po prežití dvoch desaťročí sústavného kontaktu, osobného i telefonického, mi moja kamarátka po vyčerpávajúcom súboji až ťažkom boji so mnou – s údržbou môjho EIS, psychikou, hypochondriou a až úchvatnou hereckou hystériou, teda s komplexnou údržbou zdravého rozumu zhruba pred dvoma – tromi rokmi zahlásila: „Hele, napiš prednášku o nás dvoch, ja se chci konečně bavit a smát!“

Dlho som odolávala, pretože život a prežívané situácie mi pripadali príliš vážne a ťažké.

No – na tretí rok som si povedala: „Česká ženská si to zaslúží!“ (Titulom česká ženská ju poctila Blatinca pri Martine, kde si hneď každý všimne, že auto s pražskou značkou parkuje u Petrovicej vo dvore – je to pracovné označenie Jany Blatničankami).

Týmto sa snažím splniť Janino pranie a zároveň poukázať na náročnú cestu, ktorou sme v podstate obe za 20 rokov horko ťažko došli – verím, že k víťaznému koncu.

Kapitola 2

Filozofia, poznatky, výskum, metódy psychotroniky sú mi známe. Absolvovala som druhý a desiaty beh seminárov, mám tu niekoľko „spolužiačkov“, s ktorými sa vždy s radosťou zvitám. Študujem, sledujem vývoj, komunikujem v dimenziách mne vlastnému rozmeru vnímania nové psychotronické bádania, včetně pozornosti, ktorá sa venuje duchovnej oblasti. Perspektíva rozvoja je v nekonečne.

Teraz, predpokladám, že si väčšina z vás kladie otázku: „Prečo nás táto Petrovická pouča?“

Odpoveď: „Pretože súčasťou, divadelným slovníkom povedané, trvalou vzácnou rekvizitou všetkých, opakujem všetkých podujatí Slovenskej psychotronickej spoločnosti mojej doby, čo je asi 20 – 21 rokov, ktoré si pamätám, od seminárov po kongresy, všetkého diania vôbec – je naša vzácná priateľka Janka Jůzková. Oná vysoká žena z Pezinskej chaty, ktorú som spomínala na začiatku. Odvtedy ju vnímam, určite tak ako vy, s neustále varovne zdvihnutým ukazovák, pri všetkých našich čudných praktikách, otázkach, úvahách a niektorých metódach práce. Mňa tento zdvihnutý ukazovák, Bohu vďaka, sprevádza vyše 20 rokov – preto som ešte stále tu.

Tak Janka, ako je to s tým smiechom? Hovoríš: „Chci se bavit, chci se tešit.“ Táto epizódka ťa vždy potešila:

V istom, nie ľahkom období svojho života, som sa musela podrobiť operácii bedrového kľbu, pretože som už v podstate nemohla chodiť. Operácia dopadla výborne a Janka bola taká láskavá, že ma zobrala svojím autom na našu ešte nedokončenú chalupu v Blatinici, kde mi dodávala sily, potešovala ma a zadala mi program: „Hele, začínáš nový život,

tak si to užijete!" A ja som sa na francúzskych bartách naštartovala do života. Popri plávaní v Turčianskych Tepliciach sme sa venovali rôznym dokončovacím prácam – Jana je v tom macher! – napríklad aj odstráneniu šialeného prievanu zo senníka nad kuchyňou:

Jana: „Hele, tam treba šperplatňu!“

Ja: „Pôjdeme do divadla (v Martine) – bola som tam 30 rokov, v dielňach to vymyslia.“

Janka ma teda odviezla, v divadle platňu vyrezali, na strechu jej malinkého autička sme tie 2x2,5 metra štvorcového namontovali – ostal iba primeraný tankistický priezor na šoférovanie. Pajdajúc na bartách, som sa išla prejsť po divadle, a samozrejme som postretala množstvo kolegov. Zhŕkli sa v obdive, že som to zvládla, okolo mňa – čo treba herečke viac ako publikum?! Pustila som barly a „hodila“ im ruského kozáčika. Jana zírala. Dostala som aplauz – a na chalupe ma moja priateľka 3 dni kriesila, bŕfenom tíšila bolesti, žiadna šperplatňa, žiadne dokončovačky. Všetko bolo namožené, natiahnuté, presilené, ale láskavosť a priateľstvo Jany pomohli a ja som bola obdivovaná.

Kapitola 3 – Poriadok nastupuje po chaoze

Teraz nastúpila fáza budujúca, programujúca, náučná. Po tomto krásnom výlete nastúpilo kritické obdobie – tesne unikal smrti môj muž. Vzápätí niekam medzi Ufónov som sa pratala ja – ileus so sepsou. Janke sa až z kečky parilo, Teo vedel svoje. S Božou pomocou ma tieto vzácne bytosti môjho života, pán primár Teo a Janka, stiahli zhora a stáli pri mne neochvejne ďalej. Týmito mojimi slovami im skladám hold.

Potom nasledovala séria chorôb môjho muža, včetně Alzheimeru – môj kolaps, pretože som na to bola úplne sama a po odchode môjho muža som už nevládala v samote ľahať ďalej.

Kapitola 4 – Horúce telefonáty Bratislava – Praha

Moja diagnóza: Anxiózne neurotický syndróm u akcentovanej osobnosti: Nedokázala som rovnomerne chodiť, nemohla som sa sústrediť na čítanie, nevnímala som televíziu. Nebola som schopná prijať akékoľvek informácie. Mohla mi Janka hovoriť: „Prosím ťe, dej si program, že môžeš chodiť.“ Nešlo to! Padala som na ulici hocikedy, len som sa tak zošuchla a nikto ma nesmel zdvihnúť, vždy som povedala: „Ja sama!“ Myslím si, že tam bol začiatok môjho naštartovania sa. Janka bola vtedy pre mňa sestrou, matkou, psychológom, dutou víbou pri mojom hučaní – to teda bola riadna skúška trepezlivosti! Každoden-

nej! Ťažké úzkostné stavy, neschopnosť nadýchnuť sa, tlak 200 – 220 na 110, záchranky chodili ako na hodiny klavíru. Telefonáty:

Ja: „Janka, mám záchvat úzkosti, tlak 200 na 120, mám volať záchranku?“

Jana: „Né, proč?“ a 15 minút mi niečo rozprávala. A ja som odpovedala. Niečo. Po 15-tich minútach:

Jana: „Jo, a teď si změř tlak!“ Bol temer normálny.

Jana: „Hele, a přišť se zapamatuj: Je ti „prd“! Jo? To je tvůj program. Nech vše bejt. Je ti „prd“! Jo???”

Prvý Silvester po smrti môjho muža, o pol druhej v noci telefon:

Ja: „Janka (plač), tlak 220, čo mám robiť? Mám volať záchranku?“

Janka: „Né, proč? Proč? Nač? Hele...“ A začala rozprávať, ja som nariekala, som sama, nikto ma nemá rád, som nešťastná, som taká opustená, ja to nezvládnem, ja si program neviem dať, to nejde, som celá strpnutá, nemôžem sa ...

Jana: „Hele, nech to bejt!“ Ako matka sa so mnou rozprávala pol druhej hodiny, o čom, si nepamätám. A potom mi povedala: „Tak změř si ten tlak, jo?“ Bol normálny.

Jana: „Dobrou noc!“

Prvého januára:

Ja: „Jana, mám tlak 190.“ A tak ďalej a tak ďalej a stále dokola.

Jana sa vtedy stala po prvý raz babičkou, doba veľmi pokročila a ten „hele, prd“ nikde. Program nebol. No a potom nastúpilo niečo, čo je veľmi nebezpečné. Na tomto fóre som už o tom kedysi hovorila: závislosť. Závislosť na nemateriálnych veciach: na liečiteľoch, závislosť na niekom, na bytosti, na čomkoľvek. Je to kruté, raz som to za sebou mala. Už som bola na obťaž, emočne opotrebovaná stará herečka – čo už! Ako na seba? Nedokázala som nájsť východisko. A zmenil sa tón Janky.

Ja v telefóne: „Janka, nemôžem chodiť! A tak ďalej... Alebo ma bolí koleno, alebo ma bolí hlava, alebo mám vysoký tlak, mám záchvat úzkosti, strpla som, spadla som na ulici, nechutí mi jesť, veľmi mi chutí jesť, až sa jedného dňa ozvalo, ešte trepezlivo: „Hele, nech to bejt, je ti „prd“! Vystup z toho svýho pytomého futrálu a buď Elenou!“ Futrál to sú staré myšlienkové pochody, príšerný myšlienkový negatívny návyk, z ktorého sa človek nie je schopný vymaňiť. Je to koleso strachu, z ktorého človek nedokáže vystúpiť, obava z budúcnosti, strach z nedostatku peňazí, so straty zdravia – fyzického aj psychického, je to prosto strach. To je futrál. Je to vždy JA, JA, je to EGO. JA!

A Jana zakročila presne v pravý čas – myslím, že už bola druhý raz babičkou, keď povedala:

Jana: „Hele, ale teď už mně opravdu števeš! Co pořád do toho chudinku EIS láduješ? Co si má myslet a jak žít v klidu a ty s ním? JE TI PRD! Já na tebe snad přestanu myslet!!!“

A to som sa teda veľmi zľakla! Tak toto nie! Tohto sa nechcem vzdáť! A o týždeň zase plač, bedákanie nad sebou a môj muž, a moja dcéra, a toto a tamto, a Jana zařvala: „Hele, víš co, běž do starobince!“

No prepáč!, tresla som slúchadlom. Tak ja tú Janu už nechcem ani vidieť! Ako mi toto niekto môže povedať?! A nastúpil vzdor. Už začínal program. Ako môže niekto mňa poslať do starobince?! Mlčala som týždeň. Ticho po pēšinē, jasné zore radostnej budúcnosti nezasvietili. Po týždni, ja, telefonicky iným. „Čo ja viem... tá Jana má asi pravdu, ona to tak zle ani ne... Nie, ona má pravdu!“ Tak som zatelefonovala: „Janka, prosím ťa, sprdni ma. Prosím ťa, ja viem, že som sa dopustila chyby. Prosím ťa, narev na mňa, nakrič na mňa (plač). No jsem kráva, tak ma sprdni, prosím ťa.“

Jana: „Jo, tak dobře!“

Po ďalších troch dňoch ja. „Ja som taká nešťastná.“

Jana: „Hele (už vážne zařvala), kdybych svinsky mluvila, tak tě teď pošlu do pr... Víš co? Bež do dlouhodobě chorých, tam ti v pamperskách bude nejlíp! Naposled ti říkám – JE TI PRD! Tak se z toho konečně začni těšit!“ Bach ona slúchadlom. A bolo ticho. Ona už bola tretikrát babičkou!

Po piatich rokoch tohto tvrdého zápasu, podobným veľmi tvrdého, som bola schopná si povedať: „Ale, no tak ženská, dost! Petrovická, si snád béčko? Tolko si zvládla, vydržala a furt nič? Stále budeš provokovať tento boj dvoch svetov, ktoré sa trvalo priťahujú? Kumik, nie! Veď je ti prd, aj keď ti emócie striekajú ušami! Nauč sa ich zvládať! Vieš, že sú zbytočné, ubližujú ti a ničia ťa! Začni sa mať rada, taká aká si, prijmi sa a budeš inak vyžarovať a priťahovať iných ľudí a začneš sa tešiť!“

A futrál? Niekam uletel. Možno je z neho Ufón. Nikto nevie!

Po 20-tich rokoch môžem povedať – ide to! Dajú sa rozpúšťať všetky na strachu založené myšlienkové vzorce – je potrebné naučiť sa uvedomovať si ich, pomaly, pomaličky, je to proces – ale ide to!

Kúpila som si knihu profesora Kratochvíla „Jak žít s neurózou“. Našla som sa vo všetkých typoch neuróz, prebojovávala som sa všetkými symptómami a teraz môžem začať odľahčovať: toto už nie, toto som tiež zvládla, toto sa ma už netýka... A tak som zrejme nastúpila na iný vlak a jachám ďalej!

Takže pán primár Teo: vďaka!

Janka: hele, díky!

Elena: vivat?!

NECHÁVÁM TO BEJT A JE MI PRD!

ZE ŽIVOTA JEDNÉ RODINY ...

Jana JÚZKOVÁ, ČR

Dobrý den vážené dámy a páni,

v mém následujícím příspěvku vás chci seznámit s příběhem jedné rodiny, která žije v Praze. Jedná se o mámu Zdenu, lékařku, která je rozvedená a má dvě dospělé děti - syna Marka a dceru Julii. Příběh celé rodiny se skládal pomalu dohromady. Vůbec nevypadal na začátku nijak složitě. Pro lepší ilustraci jednotlivých členů rodiny rodinu rozdělím a seznámím vás postupně s příběhem každého samostatně. U každého jednotlivého příběhu se pokusím teoreticky vysvětlit, nejen proč daný problém nastal, ale i zda jej šlo nebo i nešlo odstranit. V celém příběhu jsem jenom vyměnila jména. Všichni postupně požádali o pomoc a pro nikoho se u mne neprojevil kód programu závory.

Zde je trocha teorie. Co to znamená, když se neobjevil kód programu závory? Program závory je program ochrany, ale i zákazu. Projev kódu pro program závory má možnost si naprogramovat jednorázově každý z nás. Jedná se o jasný text zformulovaný v přítomném čase, jednorázově a celoživotně. Vytvořit přesné pravidlo, kdy se má projevit předem určený kód signalizující projev programu závory. Program musí obsahovat jasné a konkrétní znění, k čemu by měla závora sloužit a před čím nás chránit. Teď mám na mysli ochranu v rámci energeticko-informačního působení, nikoliv ochranu před vlastní nepozorností.

Program lze uložit vlastní myšlenkou, přes vědomí do podvědomí a v případě potřeby se projeví předem stanoveným kódem. Kód signalizuje podvědomí informaci o přítomnosti informace o poruše v energeticko-informačním systému (EIS). Jedná se o subjektivní vjem na těle, který musí být předem stanovený a zřetelně odlišitelný od jiných běžných vjemů na povrchu těla. (Pokud někdo pracuje s kyvadlem, kyvadlo nemusí začít reagovat apod.). Program závory je určen nejen pro ochranu žadatele o pomoc od možnosti poškození zdraví vlivem nevhodného jednání či konání od konkrétního terapeuta. Ale i opačně, v případě terapeuta, program závory zabrání poškození terapeuta nebo žadatele o pomoc před nebo i během diagnostiky či léčby. Proto by v programu závory mělo být jasné a zřetelně určeno - jak se má kód závory projevit, když hrozí jakákoliv překážka nebo nebezpečí ohrožující člověka, kterému chceme pomoc nebo terapeutovi.

První náš dotaz v rámci diagnostiky i terapie by měl být vždy na závoru: „Mohu tomuto člověku, který mě žádá o pomoc, pomoci?“

Než začnu s příběhem Zdeny, ještě se zmíním o práci s kyvadlem. K této vsuvce do přednášky mne přivedla věta znějící z televize od kartářky: „...kyvadlo je moudré a samo pozná pozitivní a negativní energii.“ To je konec citátu. Kyvadlo není moudré, je to nástroj. Je zcela jedno, z čeho je vyrobeno. Jen musí být tak těžké, aby jím nemohl pohybovat případný průvan. Tvar do špičky není podmínka. V případě používání kyvadla (ohnutého drátu, pružiny apod.) je třeba mít dobře položenou a potřebnou otázku. Zvědavost není na místě. Zde je na místě vysvětlit: Jakým způsobem se kyvadlo pohne v případě stanovení diagnostiky, po položení otázky, když není kód závory? Co se stane, při žádosti o pomoc? Jakým způsobem se dostane informace o energeticko-informační nesrovnalosti z těla žadatele o pomoc, do těla k terapeutovi? Zde se musí vzít v úvahu podvědomí terapeuta. Terapeut se soustředí a jeho podvědomí začne zachycovat signál informace o přítomnosti informací, které nevhodně ovlivňují stávající stav EIS žadatele o pomoc. Terapeut si musí sám předem stanovit kód, jaký bude pro pohyb kyvadla na otázku - ano, ne, ano – ale ještě něco. Je však také nutné, mít stanovený kód pro pohyb kyvadla, při již zmíněném programu závory, například - kyvadlo zůstane stát a nepohne se. Proč se kyvadlo začne pohybovat? Při položení otázky, se u terapeuta začnou smršňovat na základě nálezu různá svalová vlákna v ruce, kde drží kyvadlo. Pohyb svalů se zviditelní pohybem kyvadla, dle předem stanoveného kódu, tak, aby terapeut získal potřebnou odpověď. Proto je třeba si uvědomit, že při používání kyvadla se jedná o klasický pákový efekt. O nic víc. Na stejném principu fungují různé virguly, ohnuté dráty, proutky apod.

Nyní začnu s příběhem Zdeny.

Maminku Zdenu, lékařku, znám dlouho, je to moje dobrá kamarádka. Za dobu, kterou se známe, se rozvedla. Po delším čase od rozvodu se seznámila s přítelem Lubošem. Luboš byl vdovec. Jeho vážně nemocná žena před lety spáchala sebevraždu. Jeho dcery jsou dospělé a v tomto příběhu nevystupují. Dle svých slov žil jako vdovec nějakou dobu u paní Aleny, ale přijel jako kamarád. Luboš byl chytřý a inteligentní. Se Zdenou měli dohromady hodně témat, o kterých se mohli spolu bavit. Zdena se zami-

lovala a vypadalo to, že Luboš též. Začali spolu chodit, postupně i bydlet. V této době jsem do života Luboše vstoupila i já, když mne pozvali na návštěvu. Zdena řekla Lubošovi něco o mně. Občas jsme se setkali, šli se projít po Praze nebo někde na restauraci. Luboš, po seznámení se Zdenou, začal mít různé zdravotní problémy, o pomoc nežádal a já jsem v této době o jeho potížích nic nevěděla. Jeho potíže se daly zjistit běžnou diagnózou u lékařů. Zdena se snažila s pomocí svých kolegů poskytnout maximální lékařskou péči. Jejich běžná léčba byla zdlouhavá a někdy vůbec nezabírala na daný problém. Zcela se neuzdravil, zdravotní problémy se vrstily na sebe. Luboš o pomoc v této době nepožádal. Zdena jeho potíže přijímala jako problémy provázející stáří, o Luboše se s pomocí kolegů vzorně starala. Jednoho dne mně Zdena oznámila, že budou mít svatbu. Pozvala mne na ni. Já jsem je delší dobu neviděla a byla jsem tedy ráda. Tento úvod byl nutný, abych vás seznámila s celou situací mámy Zdeny a jejího stávajícího přítele Luboše. Svatba byla naplánována, byl stanoven termín. Do této doby běžná domácnost.

Týden před svatbou mne pozvala Zdena k sobě do práce s tím, že má dost velký problém a potřebuje nutně pomoc. Luboš měl přijít chvíli po mně. Zdena byla zničená. Luboš se jí přiznal, že v době, kdy ona bývá služebně mimo Prahu, chodí spát ke své trvalé přítelkyni. Bylo zajímavé, že ani v tuto dobu Zdena chtěla mít svatbu a vzít si ho, když on jí slíbí, že nebude navštěvovat svoji přítelkyni, kterou poprvé označil za svoji milenkou. Tady si řeknete, že se to stává i v jiných rodinách.

Jakmile přišel Luboš, kterého jsem já neviděla skoro rok, situace se velmi změnila. Sice přišel Luboš, ale z příjemného, inteligentního chlapa, se stal pán, který nevnímá, těkal očima, byl jakoby celý zmačkaný. Choval se až agresivně, povyšene a o Zdeně nemluvil zrovna nejlépe. Jinými slovy stařeček, který není schopen se soustředit, udržet pohled, mluvit souvisle a srozumitelně. Z Luboše se stal agresivní hulvát a Zdena stále zamilovaně povídala o svatbě. Já jsem seděla a opravdu nevěřící koukala

na stávající změnu. Podobnou situaci jsem ještě nezažila.

Zdena byla zamilovaná a žádnou změnu u svého milého vůbec nevnímala. V této době sice žádala o pomoc. Přemýšlela však hlavně o tom, jak vyřešit styk Luboše s jeho milenkou, který úspěšně tajil několik let. Byla ve stavu, že i nadále plánovala svatbu. Že by si ho vzala, i po jeho přiznání, že od ní chodí k milence, když jí slíbí, že přestane. Byla jako moucha v pavučině. Kromě přiznání spaní s milenkou, žádné jiné změny u Luboše nevnímala.

Položila jsem si otázku, jak tuto změnu může Zdena nevidět? Byla zcela markantní. Protože mne požádali o pomoc oba a kód závory se neprojevil, mohla jsem začít s diagnostikou. Začala jsem hledat příčinu chování Zdeny. Odečetla jsem z jejího EIS informaci o cíleném, specifickém prokletí. U tohoto druhu prokletí se jednalo o jednorázový informační zásah přímo do centrálního nervového systému Zdeny. Byla jí vnucena informace, aby neviděla u svého partnera všechny nastávající změny, včetně jeho agresivního chování směrem k ní.

Co je cílené přímé prokletí?

Prokletí je pouze informační působení, které někdo provede cíleně, jednorázově a ve velkém emočním vypětí. Pachatel všechno nashromážděné napětí ze sebe jednorázově vypudí s cílenou myšlenkou, jak mají informace na budoucí oběť působit. Pachatel si vůbec neuvědomuje, že během své akce cíleně oslabí funkci ochrany vlastního EIS. Vystavuje se, nejen snazšímu působení primárních struktur z prostoru na vlastní tělo, ale i jiným problémům vyplývajícím z méně funkční intenzity funkce ochrany EIS.

Protože se od pachatele jedná o cílený informační útok, dostane se do EIS oběti, kde způsobí explozi nevhodných informací. Jde o destrukční program vnucený do EIS oběti a následné působení na její tělo.

Vrátím se zpět ke Zdeně.

V rámci odečítání informací o přítomnosti informací o energeticko informačním působení na Zdenu, jsem vliv přímého prokletí našla. Jiný vliv na Zdenu v daný okamžik nebyl. Vliv prokletí na Zdenu jsem informačním zákrokem ukončila...

Bylo překvapivé, že Zdena začala vnímat realitu takřka okamžitě a jenom koukala, co se stalo. Nechala jsem ji vnímat novou situaci a věnovala se Lubošovi.

Po odchodu Luboše jsem jí vše stručně vysvětlila. Současně jsem Zdeně zdůraznila, že nemá právo hledat cíleně člověka, který prokletí způsobil. Zde by se naskýtal skutečnost, že to je milanka Luboše, ale

mohl to být kdokoliv jiný a milenka by byla nařčena neprávem. Navíc je dobré, když člověk o případném odstranění prokletí s nikým nemluví. Takto by se k pachateli mohla donést informace, že prokletí je odstraněno. Nebývá pravděpodobné, že by pachatel dokázal v sobě časem nashromáždit tak velké množství negativních emocí proti stejné osobě, aby je zase mohl jednorázově vyslat proti ní a prokletí zopakovat. Nicméně se ani toto nedá vyloučit. Pachatel by spíš mohl poškozenému škodit jiným způsobem. Pachatelem přímého prokletí je vždy pouze jedna osoba a je jedno, zda je muž nebo žena.

Otázka byla, proč se Luboš takto neskutečně změnil?

U Luboše jsem zase pro změnu našla v jeho EIS informaci o přítomnosti jím vytvořených informací, které byly pro Luboše sebe manipulační a sebe destrukční. V myšlenkách se zabíral obavami z vlastních nemocí, které by mohl mít ve svém věku. Následně se zase snažil nějak vylepšit svůj zdravotní stav informačními pokyny z různé literatury. Tyto zmatené a nesmyslné myšlenky o sobě u Luboše postupně způsobily destabilizaci jeho EIS. EIS je nástroj těla, který musí na pokyny z psychiky zareagovat, začít pomáhat vylepšovat tělu stav, který není třeba vylepšit. Tělo musí přijmout nevhodné, zbytečné a pro něj zmatené informace z EIS. Informace postupně způsobují destrukci funkcí těla. Nález ukázal, že probíhající změny u Luboše jsou v dynamice. Další otázka zněla, proč ke změnám došlo? Luboš si mimo jiné vyčítal, že v době sebevraždy manželky nebyl doma a sebevraždě u těžce nemocné ženy nezabránil. Pak žil nějakou dobu s milenkou, kdy se bál vzít si ji, aby se mu zase nezabila. Raději si představoval různé choroby, cíleně se trestal. Myšlenky se zabíraly jinou cestou než na výčitky. Byl spokojený. Dvě milenky mu vyhovovaly, ale vidina blížící se svatby ho děsila. Nechtěl novou manželku.

Nález jsem mu vysvětlila hned na místě. Vůbec nechtěl pochopit, že jeho myšlení o sobě, není vhodné a jemu samotnému škodí. Jeho EIS musí jím vnucované informace přijmout a reagovat na ně s požadovaným výsledkem, naprosto nevhodně pro organismus.

Nicméně zde zase odbočím od příběhu k teorii.

Destabilizace EIS je pouze název stávajícího stavu, není v něm vystiženo to, co se děje v těle a v mysli postiženého člověka. Důvody mohou být různé, já zůstanu u projevu Luboše. Postižený člověk je v nepohodě, jakoby bez „životní energie“, v podstatě utíká před zodpovědností. Je vnitřně nespokojen, podrážděn. Ztrácí možnost reagovat na postupně narušování funkcí svého těla. Dostane se do stavu,

že mu choroby vyhovují. Nespojuje si svůj zdravotní stav se svými myšlenkami a se svým jednáním. Charakteristické je, že choroby jsou z různých lékařských oborů, vzájemně na sebe navazují, diagnosticky je lze najít, terapie na ně nezabírá. Tělo člověka postupně chátrá a stává se citlivější i na běžné působení vlivů z prostředí, kdy žije.

A jak reagoval Luboš na sdělení, že by musel se všemi svými aktivitami ihned přestat? Tím by se stávající stav z dynamiky postupně stabilizoval, aby se mu mohlo pomoci. Řekl mi, že nechce při tomto nálezu dál pomáhat. Rozhodl se ihned odejít. Od té doby o něm nevíme nic.

Svatba byla nakonec tři dny před termínem zrušena a Zdena se s Lubošem rozešla.

Jaký je příběh dcery Julie?

Je vdaná, má malé dítě. Její manžel v celém příběhu nevystupuje. Julie se s celou rodinou přestěhovala do většího bytu na Vinohradech v Praze. Postele postavila tak, aby se vyhnula působení geopatogenních zón. Byt zařídila. Krátce po nastěhování začala být její tříletá dcera v nepohodě. Začala mít rýmu, subjektivně se chovala i vypadala jako nemocná holčička. Lékaři nemohli stanovit, proč jí bolí břicho, hlava, klouby. Postupně i oba rodiče cítili, že na ně leze choroba. Byli unavení, malátní, krevní testy neukázaly nic mimo normu. Byla jsem Julií požádána o pomoc. V bytě jsem našla místo zanechané kletby. Bylo v místě, kde měla malá dcera místo na hraní.

Zase trocha teorie. Co je ložisko zanechané kletby?

Na tomto místě zemřel člověk, který byl plný nenávisti k okolnímu světu. Ještě těsně před smrtí chtěl někoho svojí vůlí informačně poškodit, ale již neměl sílu tyto negativní energeticko informační porce ze sebe vypudit a ony zůstaly nahromaděné v prostoru na místě úmrtí. Tyto zbytky nepůsobí na EIS lidí, ale přímo na tělo člověka, který se v tomto prostoru nachází. Jakým způsobem lze odstranit toto ložisko? V místě úmrtí na podlahu dát nehořlavou podložku, na ni umístit čtyři obyčejné konzumní svíčky a nechat je vyhořet. V místnosti by neměl během hoření nikdo být, ale zcela pochopitelně je třeba svíčky hlídat, aby nedošlo k požáru bytu. Druhý den vše zopakovat. Ložisko je takto odstraněno. Místnost je potřeba vyvětrat.

(Jen upozornění, ještě existuje kletba vyslovená, která vzniká jiným mechanismem v případě smrti člověka a její likvidace probíhá jinak.)

Vracím se k mamince Julii. Nechala vyhořet svíčky. Tím zlikvidovala ložisko zanechané kletby. Dcera začala zase být zdravá a veselá holčička. Zmi-

zely zdravotní příznaky chorob u rodičů. Rodina je spokojená, v bytě dodnes bez potíží bydlí.

Bylo zajímavé, že proutkař našel v bytě Julie GPZ, ale nenašel ložisko kletby. Julie se pána ptal jak je to možné? Odpověď je jednoduchá. Položil si cílenou a potřebnou otázku na výskyt GPZ. Nic jiného nehledal. O možném ložisku kletby nevěděl a ani neznal, že něco podobného existuje. Nechal si se zájmem vše vysvětlit.

V celém příběhu naší rodiny ještě vystupuje syn Marek.

Syn vystudoval VŠ a nyní chodí do práce. V současné době má přítelkyni Lucii, která v celém příběhu hraje též svoji roli.

Nyní zůstanu u příběhu Marka a Lucie vstoupí do děje později. Marek několik let chodil s přítelkyní Zuzanou, rozcházeli se s ní několikrát. Nakonec byl rozchod více než před rokem, z jeho rozhodnutí, zcela definitivní. Zuzana rozchody těžce nesla a snažila se vždy dát jejich vztah dohromady. Na konec dala ještě Markovi dárek do peněženky – z kousku kovu, ručně vyrobeného malého slona pro štěstí.

Marek žil sám, sportoval. Náhle, zcela bez důvodu, začal mít potíže s pohybem. Bolesti okolo ledvin, páteře, kolena, vnímal svaly celého těla. Měl úporné bolesti hlavy. Tento stav se postupně zhoršoval. Maminka lékařka ho prohnala lékaři od laboratoří po NMR. Byl nález v moči, nevím jaký přesně, ale pro Marka bylo důležité, že měl potíže. Lékaři sice něco našli, ale na žádnou terapii nezabíral. Bolesti přetrvávaly, přestal sportovat. Marek mne požádal o pomoc.

Udělal jsem přešetření důvodu, proč je zdravotně v nepohodě. Našla jsem v jeho EIS informaci o působení adresné prerobené porobeniny.

Zase trocha velice stručné teorie. Co je adresná prerobená porobenina?

Jde o předmět, který má soustředěnou, cílenou, usilovnou informaci změněnou krystalickou strukturou hmoty. Ze začátku, v přítomnosti konkrétního člověka, působí cílené informace z předmětu v prostoru na jeho tělo. Po navázání kontaktu s tělem dochází následně i s k ovlivnění EIS poškozeného člověka. Takto informace z předmětu působí na poškozeného člověka do konce jeho života. Odstranit vliv lze pouze úplným spálením hořlavého předmětu nebo nehořlavý předmět nechat hodinu propalovat v otevřeném ohni. Teplo v ohni, u nehořlavých předmětů, umožní zpětné navrácení původní krystalické struktury hmoty, tím dojde k úplnému zrušení působení informace, která byla do předmětu vložena. U pálení nikdy nesmí být přítomen majitel.

(Jen bych chtěla upozornit, že pro slovo porobenina není český výraz. V rámci česko-slovenského slovníku je překlad porobeniny – učarování. Tento překlad není správný. Slovo učarování je o zcela jiné aktivitě).

Opustím stručnou teorii a vrátím se k příběhu o Markovi. Jako předmět, který působil popsáné problémy, byl určen slon. Nechal slona spálit. Úprava jeho zdravotního stavu proběhla během měsíce. Maminka Zdena byla překvapena. Příběh rodinky pokračoval. Marek v této době poznal svoji stávající přítelkyni Lucii. Lucie měla přítele Milana, s kterým se více než před rokem rozešla též. Bylo zajímavé, že Milan a Zuzana se nikdy nepotkali. Tento údaj byl zajímavý. Lucie a Marek se v době rozchodu se svými partnery neznali.

Lucie je mladá, příjemná, vzdělaná dívka. Krátce po seznámení se s Markem, začala mít zdravotní potíže. Postupně se začaly projevovat jako únavový syndrom. Sotva chodila, byla průhledná od pohledu. Měla nález v krvi. Nicméně se tento stav, který vznikl teoreticky bez důvodu, nelíbil Markovi. Lucie požádala o pomoc. Bylo zajímavé, že Lucii dal na rozloučenou, na památku jejich vztahu, Milan plyšovou hračku s pleteným svetrem. Při přešetření zdravotního stavu Lucie, byla nalezena také adresná prerobená porobenina. Ještě jsem se nesetkala s případem, aby měli v rodině dvě porobeniny stejného druhu, získané nezávisle na sobě. Postup likvidace plyšové hračky byl stejný jako u Marka. Zdravotní stav Lucie se postupně upravil během dvou měsíců. Zareagovala ihned na léčbu. Dnes jsou oba v pořádku.

Teď vše vypadá, že příběh rodiny končí, ale není tomu tak. Zdeně najednou začaly padat vlasy. Zcela bez důvodu. Byla i na genetickém vyšetření, proběhala nejruznější vyšetření v nemocnici. V jejím věku nějaké odchylky od normy ze zdravotního stavu našli, dostala nějaké léky, ale vlasy padaly stále. Po léčbě začaly růst nové vlasy, ale padaly také. Opět požádala o pomoc. Při přešetření jsem v jejím EIS našla informaci o přímém cíleném prokletí na padání vlasů. Zrušila jsem ho informačně. Zdena již ví, že se nesmí hledat ten, kdo prokletí vyslovil. Výsledek je, hřívá vlasů na hlavě Zdeny.

Tímto končím pravdivý příběh o jedné rodině, která žije v Praze.

Děkuji vám za pozornost.

V Praze 11/2014

Jana

PSYCHOTRONICA SLOVACA 2014

Texty neprešli jazykovou úpravou.